

Регістраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Глави євангельських Церков закликають відхилити законопроекти, що руйнують інститут сім'ї

Рада Євангельських Протестантських Церков України звернулася до Президента України, голови Верховної Ради, керівників парламентських фракцій та комітетів із проханням не допустити ухвалення законодавчих поправок у сфері запобігання дискримінації, які зазіхають на інститут сім'ї та надають особливий правовий захист прихильникам одностатевих сексуальних відносин.

Відповідні звернення були ухвалені 14 травня під час зустрічі глав євангельських Церков, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У цей день на погоджувальній раді керівництво парламенту та фракцій вирішили відкласти на невизначений час розгляд законопроектів № 2342 та № 2342-1. Проте і надалі вони знаходяться у порядку денному другої сесії Верховної Ради.

Глави євангельських Церков знову звернулись до Глави держави та до парламенту з проханням зберегти та

забезпечити подальше функціонування Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі.

«Комісія є тим мінімальним засобом, завдяки якому держава спільно із громадськістю запобігає пропаганді війни, національної та релігійної ворожнечі, культу жорстокості та насильства, заборони розпусти та порнографії в умовах сучасного інформаційного суспільства та в інтересах захисту дітей від негативного впливу такого роду медіа-продукції», – говориться у зверненнях РЄПЦУ.

Рада Євангельських Протестантських Церков України також висловила свій протест проти проведення у м. Києві будь-яких акцій представників ЛГБТ-спільноти, спрямованих, у своїй сутності, на пропаганду гомосексуальних відносин як норми життя.

«Тим більш цинічно та по-блюзнірськи виглядає в очах віруючих ініціатива з проведення гей-параду в столиці України, з огляду на святкування у ці дні на державному рівні 1025-річного ювілею хрещення Київської Русі», – заявили глави євангельських Церков.

Учасники засідання РЄПЦУ серед іншого вирішили питання внутрішньої взаємодії задля більш ефективної координації зусиль у сферах соціального служіння, захисту високих моральних цінностей у суспільстві, популяризації серед громадян євангельських істин та здорового способу життя.

«Тиждень подружжя» — це міжнародний рух, створений з метою поширення авторитету сім'ї в суспільстві та утвердження цінності родини і шлюбу як найбільш значимого суспільного інституту. Уперше «Тиждень подружжя» пройшов у 1997 році в Великобританії. 2011 року до міжнародного руху долучилась Україна, ставши однією з 20 країн, що відзначають тиждень подружжя.

Мета руху — кожного року протягом тижня зробити подружжя і шлюб головними темами в країні, об'єднавши для цього зусилля громадських організацій, державних і недержавних інституцій, мас-медіа, християнських Церков, бізнесу і всіх небайдужих людей.

Цього року найбільший просімейний рух у світі пройшов у 25 містах України. У 250 регіональних та національних заходах взяли участь близько 25 тисяч українців. Серед міст-організаторів — Київ, Житомир, Луцьк, Львів, Тернопіль, Рівне, Дніпропетровськ, Суми, Чернівці, Запоріжжя, Хмельницький, Івано-Франківськ.

Програма святкування — найрізноманітніша: від міських фестивалів сім'ї та парадів щасливих сімей до арок кохання, де кожна сім'я могла оновити весільні обітницю любові та вірності. Лучани відзначили найстаршу подружню пару міста, а в Івано-Франківську традиційно обрали найкращого татуса Прикарпаття.

В Івано-Франківську акція проходила під назвою «Тиждень сім'ї на Прикарпатті». Увага всієї громади була зосереджена навколо цінності подружнього життя та шлюбу: медіа готували новини, передачі та статті на подружню тематику; Церкви присвятили цій темі спільні молитви та недільні богослужіння; громадські організації зосередили свою діяльність навколо цінності шлюбу та сім'ї, а всі небайдужі люди долучилися до святкування «Тижня сім'ї на Прикарпатті», зосереджуючи всі зусилля на побудові міцних гармонійних стосунків у своєму шлюбі.

Організаторами дійства в Івано-Франківську виступили молодіжна адміністрація Івано-Франківської області, громадська рада при ОДА, громадські організації міста та області, євангельські церкви міста.

Зокрема, 18 травня за сприяння адміністрації театру кіно «Лям'єр» у затишному «Гранд-кафе» пройшла романтична вечірка для подружніх пар, а на площі

«Тиждень сім'ї на Прикарпатті»

біля супермаркету «Велмарт» була проведена акція для дітей. Дитячу програму організувала недільна школа Івано-Франківської церкви ХВЕ. Діти, а також їхні батьки гралися, співали, брали участь у змаганнях, словом, активно і з приємністю проводили час. Під час акції було роздано багато дитячих Біблій.

21 травня на базі обласної бібліотеки для юнацтва пройшов круглий

стіл, на який запросили всіх, хто сповідує християнські цінності. Чинovníки, представники громадських організацій, релігійних громад і церков закликали громадськість краю і всіх небайдужих людей до оновлення та збереження сімейних цінностей. Упродовж проведення акції для учнів і студентів восьми вищих і середніх навчальних закладів Івано-Франківська були проведені лек-

ції, тренінги, дебати на теми сімейних цінностей, де молодь вчилася принципам побудови щасливої сім'ї.

Офіційно «Тиждень сім'ї на Прикарпатті» завершився 26 травня. Цього дня в міському парку культури і відпочинку ім. Тараса Шевченка вже традиційно пройшов конкурс на кращого татуса Прикарпаття — ним став батько двох чарівних донечок — Юлі і Насті Володимир Чижик, а ще відбувся великий концерт. Але, як наголосила президент громадської організації «Сім'я майбутнього» і один із найенергійніших організаторів проекту Світлана Гнідунець, це не означає, що про християнські сімейні цінності можна забути. Тиждень сім'ї, як сподіваються ініціатори акції, стане роком сім'ї, а відтак і способом життя українців. Хай допоможе нам у цьому Бог.

Наш кор.

Слова мудрості: **«Ваше християнство нічого не варте, якщо ви не змінюєтесь».**

Павло Унгурян: «Ми не допустимо узаконення гомосексуалізму»

14 травня Верховна Рада України на вимогу Європейського Союзу повинна була розглянути в першому читанні законопроект № 2342 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання і протидії дискримінації в Україні», який повинен наділити нечуваним захистом сексуальні меншини, і надати їм більше репресивних можливостей щодо всіх, хто їх критикує.

Однак проти цього законопроекту виступило понад 100 організацій Всеукраїнського сімейного руху, а також багато інших потужних громадських формувань, зокрема, Батьківський комітет України і християнські Церкви України.

Вранці 14 травня понад 500 представників громадськості з транспарантами перекинули підходи до Верховної Ради, вимагаючи від погоджувальної ради парламенту і від депутатів зняти з розгляду законопроект № 2342 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання і протидії дискримінації в Україні».

Законопроектом пропонується внести в чинне законодавство ряд суперечливих норм про дискримінацію, до котрої пропонується долучити і «сексуальну орієнтацію», що у разі прийняття створило би в правовому полі ряд законодавчих колізій, які наділили б сексуальні меншини великими репресивними можливостями щодо всіх, хто засуджує їх спосіб життя.

«Завдяки акції наших просімейних організацій і завдяки підтримці колег депутатів, що відстоюють сімейні цінності, ми добилися зняття з порядку денного законопроекту № 2342. Це важливий крок, адже нині більшість українців згодні з тим, що гомосексуалізм — це небезпечне явище, яке руйнує і психіку, і фізіологію дітей та молоді. Саме тому сьогодні треба відстоювати традиційні сімейні цінності і боротися за наші сім'ї, які й без того мають багато проблем. У жодному разі не можна допускати руйнування сімейних і моральних підвалин суспільства. За це ми будемо боротися до останнього».

Сьогодні для нас головне завдання — зберегти інститут традиційної сім'ї в Україні, і ми зробимо все, щоб захистити сім'ю і наших дітей від негативних явищ. Ми не допустимо прийняття так званих «антидискримінаційних законів», спрямованих на те, щоб під виглядом захисту прав сексменшин дозволити їм пропагувати свої аморальні принципи і легалізувати одностатеві шлюби.

Однак просимо Церкви молитися про цю ситуацію, адже розгляд цього законопроекту не відмінено, а лише перенесено», — зазначив Павло Унгурян, народний депутат України VI скликання, голова Всеукраїнського сімейного руху.

Законопроект № 2342 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання і протидії дискримінації в Україні» пропонує внести в чинне законодавство ряд суперечливих норм про дискримінацію, до котрої пропонується долучити і «сексуальну орієнтацію», що у разі прийняття створить в правовому полі ряд законодавчих колізій, спровокують суспільну напругу і можуть викликати значне суспільне протистояння.

Зокрема, згідно з цим законопроектом в Законі України «Про основи запобігання і протидії дискримінації в Україні» п. 3, 5, 6 вводяться розмиті поняття «об'явлений намір про дискримінацію» і «сприяння в дискримінації». Розмите формулювання цих та інших понять дозволяє представникам сексуальних меншин подавати позов у суд і вважати дискримінацією будь-які критичні думки щодо них, у тому числі висловлювані публічно, зокрема священиками при читанні Біблії. З другого боку, такі позови сексуальних меншин до священиків можна розцінювати як дискримінацію за релігійними переконаннями, що

викликає значне хвилювання в релігійному середовищі. Тобто в цьому вигляді законопроект дуже суперечливий і завідомо провокує суспільну напругу і протистояння.

Враховуючи глибоке християнське коріння українського народу і міцні християнські традиції, прийняття законопроекту № 2342 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання і протидії дискримінації в Україні» викличе сильні громадські збурення і призведе до значних конфліктів на цьому ґрунті.

Нагадаємо, що Верховна Рада України 2 жовтня 2012 року в першому читанні прийняла законопроект № 8711 (про заборону пропаганди гомосексуалізму), співавтором якого був Унгурян. Цей законопроект підтримали 289 депутатів, що представляли всі фракції парламенту України.

Якщо закон вступить в силу, особам, задіяним у пропаганді гомосексуалізму, загрожує обмеження свободи до п'яти років. Випадки повторної пропаганди гомосексуалізму караються позбавленням свободи на строк від трьох до п'яти років.

2009 року Всеукраїнська громадська організація «Любов проти гомосексуалізму» збрала понад 100 тисяч підписів проти пропаганди гомосексуалізму і на підтримку цього законопроекту.

«Всі новини».

Це свято в нашій країні відзначають на державному рівні. Називають його по-різному: день Святої Трійці, П'ятидесятниця, зішестя Святого Духа, а в народі ще й Зеленими святами. Що ж це за свято?

Біблійне значення свята

Ще у Старому Заповіті Бог дав ізраїльському народу настанови щодо того, які свята відзначати. Серед інших виділялися три великі річні свята: Пасха, П'ятидесятниця і свято Кучок. Усі чоловіки в обов'язковому порядку повинні були з'являтися перед Богом, тобто приходити в храм і приносити дар Богові, і в ці дні не можна було працювати.

Свято П'ятидесятниці називалося ще святом седмиць, а також святом живих і днем перших плодів і святкувалося через сім тижнів після початку жнив, або на 50-й день після приношення першого снопа. Звідси й походить назва «п'ятидесятниця». Але який зв'язок має це єврейське свято з християнством? По суті, зв'язок тільки у назві, а суть зовсім в іншому. Цього дня на перших послідовників Христа злинув Святий Дух, і була утворена Церква.

Цю подію Дії святих апостолів описують так: «Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язички поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу...» (Дії 2:1-6).

Отже назва «п'ятидесятниця» залишилася зі Старого Заповіту, а назва «Трійця» нагадує, що на землю зійшов Дух Святий, третя Особа Божества.

І основна суть цього свята — це виконання обіцянки Христа, а також біблійних пророцтв про зішестя Святого Духа на людей і формування нового народу на нашій планеті — народу Божого, Церкви Христової.

Чому «Зелені свята»?

Сьогодні це свято, окрім святкових богослужінь в церковних храмах, супроводжується певними звичаями. Люди прикрашають свої будинки липовим віттям — звідси й Зелені свята.

І звичай цей зовсім не християнський, а відверто поганський, язичницький. Жодного підтвердження в Біблії щодо нього немає. На жаль, християнство прийшло на наші землі не таким, яким його передали Христос і апостоли і яким воно постає на сторінках Священного Писання. Воно змішалася із язичницькими традиціями, котрі панували серед наших прашурів і передавалися з покоління в покоління, настільки переплівшись із християнськими ідеями, що люди сприймають це як належне, не розуміючи, що ці діїства не тільки не мають нічого спільного з християнством, а часто взагалі за своєю суттю демонічні.

Так звані Зелені свята припадають на перший літній місяць. У ці дні наші предки вінували буйне пробудження природи. До цього свята готувалися

Зелені свята: що святкуємо насправді?

цілий тиждень, який називався «зеленим», «клевальним» або «русальним», а три останні дні цього тижня і три перші дні наступного, власне, і називали Зеленими святами.

У суботу люди «маювали», «клевали» — іншими словами, прикрашали хати зеленню. Використовували гілля різних дерев: клена, ясеня, липи, осики. І все це робилося з певною ціллю — відігнати від дому відьом.

За давніми віруваннями, увесь тиждень перед Зеленими святами з річок виходять русалки. Русалками вважали душі утоплених дівчат. Звідси й назва «русальні свята», як подекуди їх називають ще й донині.

Перша неділя по Зелених святах — це «неділя всіх святих», коли Церква вшановує всіх угодників, чий імена залишилися невідомими. Звідки це взялося? За народними віруваннями, у час квітнення хлібних злаків прокидаються мерці, охоронці інтересів свого роду, і саме до них зверталися люди, просячи уберегти від усього злого, в тому числі і захистити їхні поля від напасті. Померлих родичів поминали, приносили їм жертву, влаштовували тризни. На жаль, традиція поминати померлих збереглася і донині, хоча, згідно з Біблією, молитви за покійних не мають нічого спільного із наукою Христа та апостолів.

У четвер на «зеленому тижні» дівчата йшли в поле чи ліс, там плели вінки і за їх виглядом судили про свою долю. Нині в четвер, по неділі всіх святих, відзначають празник пресвятої Євхаристії, або, як кажуть в народі, «Божого Тіла». Наступної після цього четверга неділі в церкві освячують віночки з лікарських трав. Ось як замаскувалося давнє язичницьке дійство. І люди мало задумуються, що першоапостольська Церква ніколи такого не робила.

Ще один звичай — у день П'ятидесятниці після літургії йти хресним ходом до криниць і кропити їх свяченою водою, як і сільські будівлі. Таке освячення також пов'язане з віруваннями в існування русалок, які виходять з води, коли поля вкриваються травами й зазеленіють верби.

Але незалежно від того, яку церкву ми відвідуємо, як називаємося, ми маємо одне істинне для всіх мірило — Боже Слово. Усі ми рівні перед наукою Христа та апостолів. Тому варто все зважити і дослідити, щоб дотримуватися того, чого навчає

нас Господь, та берегтися від всіляких поганських звичаїв, тим більше, коли вони мають під собою відверто демонічне підґрунтя. Біблія навчає, що душі померлих людей не перетворюються на русалок чи відьом, а після смерті потрапляють або до раю, або в пекло.

Говоріння іншими мовами — ознака зішестя Святого Духа

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язички поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:1-4).

Як бачимо, того ранку відбувалися дивні, надприродні події: з неба здійнявся шум, на кожному з присутніх у домі з'явилися якісь язички полум'я, і всі без винятку заговорили іншими мовами, котрих не вивчали. Реакція очевидців тих подій була неоднозначна: «А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу, та й дивувалися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!.. Усі ж побентежилися та дивувалися, та й казали один до одного: Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народилися?» (Дії 2:6-8).

На той час в Єрусалимі зібралася багато людей з інших країв, котрі прийшли на свято, і вони дивувалися, як місцеві жителі можуть говорити мовами народів, де вони проживають.

Але яка ціль цієї здатності? Логічно видається відповідь, що першим християнам мови були потрібні для того, щоб виконати доручення Христа — проповідувати Євангеліє усім народам, а як можна проповідувати, не знаючи їхньої мови. Але чи так це?

У Новому Заповіті описані й інші випадки, коли Дух Святий сховався на людей, і цікава річ — ці люди також говорили іншими мовами: «Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова. А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувалися дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган! Бо чули вони, що мовами різними ті розмовляли та Бога звеличували...» (Дії 10:44-46); «А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати! А всіх їх було чоловіка з дванадцять» (Дії 19:6-7).

У першому тексті мова йде про подію, коли апостол Петро проповідував Слово Боже римському воїну Корнілію. І тут чітко вказано, що зійшов на усіх присутніх у домі Дух Святий, і вони, подібно до апостолів у день П'ятидесятниці, заговорили іншими мовами.

Другий текст розповідає, що під час покладання рук апостола Павла на декількох учнів — послідовників Івана Хрестителя на них теж зійшов Святий Дух, і вони заговорили незнайомими мовами.

Але для чого їм говорити іншими мовами? Можливо, мови і не призначені для проповіді різним народам? Що з цього приводу говорить Священне Писання?

У час утворення Церкви і поширення християнства панівною в Римській імперії була грецька мова. Апостол Павло проповідував грецькою мовою, але до євреїв звертався єврейською. І він присвятив цілий розділ Першого послання до коринтян, щоб пояснити, для чого дані інші мови і як їх правильно застосовувати. Зокрема, він пише: «Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і він духом говорить таємне. ... Як говорить хто чужою мовою, той буде тільки самого себе... Дякую Богові моєму, розмовляю я мовами більше всіх вас. Але в Церкві волю п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою!» (1 Кор. 14:2, 4, 18-19).

Отже, мови, котрі люди отримали під час зішестя Святого Духа, мають зовсім інше призначення. Вони дані для особистого духовного життя християнина, і говорити мовами потрібно під час спілкування людини з Богом, тобто в молитві, що можна бачити на прикладі апостола Павла.

Те, що відбулося в день П'ятидесятниці, не залишається просто надбанням історії, воно актуальне і сьогодні. На жаль, не всі християни це приймають, не у всіх церквах про це навчають.

Тому, відзначаючи це свято, задаймо собі питання: чи пережили ми те, що пережили перші християни, чи зійшов на нас Святий Дух, а чи ми просто виконуємо якісь традиції, не розуміючи до пуття, що і для чого робимо.

НЕЗБАГНЕНИЙ

Дорогий читачу, пропонуємо вам скорочений варіант тексту відеопроповіді відомого американського пастора Луї Гігліо «Незбагнений». Повністю цей матеріал можна подивитися на <http://bogoblog.ru/louie-giglio>.

Яскраво, емоційно і водночас науково-обґрунтовано Луї Гігліо розповідає про велич і могутність Бога й закликає нас до поклоніння Ісусу Христу.

Наш Бог безмежний, таємничий, невимовний, неосяжний, вражаючий, дивовижний... Щоб переконатися в цьому, потрібно лише вийти надвір безхмарної ночі й подивитися на небо. У Біблії написано: «Небо звичає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідує день днів слово, а ніч ночі показує думку...» (Пс. 19:2-3). Це правда! Зірки не просто мерехтять і «підморгують» нам, вони ніби стоять на сцені і вигукують до всіх, хто дивиться на них: «Бог дивовижний!» Небеса – це ніби гігантський рекламний щит із написом: «Він – незбагнений!».

Як просто в Писанні сказано про створення всесвіту: «На початку Бог створив небо та землю» (Бут. 1:1). Я в захопленні від цього! Дехто вважає, що це був великий вибух. Нехай і так. Коли Бог творив небо і землю, – це було щось вражаюче. Недаремно, говорячи про всесвіт, ми часто кажемо «відомий» всесвіт. Іншими словами, ми ще не побудували достатньо великого телескопа, щоб побачити достеменно, що там є, що Бог створив. Кожного разу, як ми будуємо більший телескоп, то бачимо, що всесвіт більший, ніж ми вважали, і що там багато дивовижних і непізнаних речей. Можливо, Бог усміхається: «Ну ж бо, працюйте, будуйте швидше, у Мене тут ще багато цікавого».

Учені розгублені. Вони думають, що повинно бути набагато більше заселених планет у всесвіті. І в них непогана аргументація. Якби всесвіт був створений лише для твого і мого життя, то він трішки завеликий. Але якщо основна мета існування всесвіту – це не бути місцем для тебе і мене, а показати велич, могутність, силу і славу Бога, Який створив усе, тоді всесвіт не такий уже й великий, всесвіт правильного розміру.

Іноді люди говорять не подумавши. Деякі кажуть: «Я б хотів бути тоді, коли Бог творив світ». Але чи замислюється така людина над тим, що коли Бог сказав: «Хай станеться світло!», то з Божих уст вилетіло світло, яке летіло зі швидкістю 300 000 км/с. Це настільки швидко, що промінь світла може облетіти землю сім разів за секунду. Воно шалено мчить. І воно вийшло з Божих уст, продемонструвавши Його славу. І коли це сталося, всесвіт просто загорівся. «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо» (Пс. 32:6).

Ми живемо в невеликому секторі всесвіту – у галактиці Чумацький Шлях. Для того щоб міряти відстані у цьому секторі, нам не допоможе ні метр, ні кілометр, ні миля, ні ярд. Нам потрібна лінійка довжиною 9,46 трильйонів кілометрів. Звідки таке число? Якщо світло рухається зі швидкістю 300 000 км/с, то за рік воно проходить 9,46 трильйона кілометрів. Цю відстань називають світловим роком. І це той вимір, який ми використовуємо, щоб міряти всесвіт, створений Богом.

Наш сектор, галактика Чумацький Шлях, складається з мільярдів зірок – не з сотень, не з тисяч і навіть не з мільйонів. І вчені стверджують, що існують сотні таких секторів, як наш, у «відомому» всесвіті. Доктор Дейвід Блок, астроном у університеті «Вітц» у Південній Африці, каже, що коли рахувати зірки в галактиці Чумацький Шлях по одній за секунду, то це займе 2500 років. У Книзі пророка Ісаї, 40:25-26, читаємо: «І до кого Мене прирівняє, і йому буду рівний? говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всецілість та всемогутність Його». Бог не такий, як ми, Його розум не такий, як наш, Він не думає так, як ми, Він працює над полотном, яке ми ніколи не змогли б придумати чи уявити, Він більший від будь-чого, що ми бачили в нашому житті. Він величний! І небеса говорять нам про це.

А ще небеса говорять, що ми дуже-дуже-дуже маленькі. Наша галактика має вигляд спіралі з діаметром 100 000 світлових років. Тому якщо ви хочете провідати сусідів, які проживають в іншому кінці галактики, вам потрібно рухатись зі швидкістю 300 000 км/с упродовж 100 000 років, щоб до них дібратись.

Можливо, ви думаєте, що ми живемо десь у центрі нашої галактики. Але це не так. І це ще одне свідчення того, що це історія не про нас. Ми живемо десь між спіральними рукавами, усередині яких дуже небезпечно, у спокійній частині, на двох третях шляху від центру. І на карті галактики навіть неможливо поставити точку, де ми є. Настільки ми маленькі. Ми навіть не можемо поставити видиму точку для сонячної системи, настільки наша система маленька. Учені говорять, що наша сонячна система розміром з 25 копійок, тоді як галактика Чумацький Шлях розміром з континент Північна Америка.

І десь посеред нашої галактики сяє зірка, одна з мільярдів. Не найбільша, не найяскравіша, а просто одна з зірок, яку називаємо сонце. І навколо сонця обертаються ці кульки, одну з яких називаємо землею. Це наш дім. Це ти і я.

Уперше знімок землі було зроблено з космічного корабля «Аполлон-17». Коли люди вперше побачили землю з космосу, та картина їх зачарувала. Дивлячись на знімок, можна

побачити материки, пустелю Сахара, півострови, хмари над материками. Але на знімку не видно країн, міст, людей, не видно потреб, убогості, боротьби, болю. Так само не видно людської слави, розкоші, не видно чийогось подвір'я чи автомобіля... Можливо, не такі ми вже великі й важливі, як ми іноді про себе думаємо?..

Подивившись на галактику Сомбреро, ми дивуємось Божому дизайну. Вона летить, наче маленька тарілка фрізби, але ж вона у 50 тисяч світлових років завширшки й трильйони миль товщиною. Більшість із нас такого не спроможна уявити. Що ж робити з цим? Прославляти Бога! Захоплюватися Його величністю та могутністю! Всесвіт відображає Його славу!

Усе ж спробуємо здійснити невелику мандрівку «відомим» всесвітом. «Пройшовши» 28 мільйонів світлових років та проминувши кілька галактик, ми наблизимося до так званого серця астрономії – галактики Вихор. Вона розміщена в космосі так, що повністю повернута «обличчям» до землі. Вона ще називається галактикою Великий дизайн, бо складається з сотень мільярдів зірок. Деякі науковці вважають, що в ній від трьох до п'яти мільярдів зірок. А вихрова вона тому, що коли довго дивитися на неї, здається, що вона тебе затягне. Тривалий час астрономи вважали, що вона затягує сусідню галактику, але насправді вони настільки далеко розташовані одна від одної, що цього ніколи не станеться. І навіть через мільярди років вони пройдуть повз одна одну.

Зірки народжуються у великих скупченнях – інкубаторах зірок. Кожної секунди у всесвіті народжується нова зірка – така велика, як наше сонце, або й більша. І кожна з них Бог називає і розміщує на потрібному місці.

А тепер погляньмо на розп'яття Ісуса Христа. Це Той, Хто створив усе, про що ми щойно говорили. Біблія каже, що через Ісуса Бог створив світ, усе, що на небі і що на землі. Можливо, ви думаєте: ми бачили такий величний всесвіт, а тут – хрест... Так, хрест. Творець усього прийшов на цю біду синеньку крапочку і тепер висить на хресті. «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:6-8).

Не знаю, хто ви, не знаю, що ви зробили у своєму житті, але знаю, що всі люди – грішники, і що задовго до того, як ви нагрішили у своєму житті, Господь дещо зробив у Своєму житті. Гріх усього людства Ісус Христос поніс на хрест, подарувавши нам очищення, оправдання і свободу. І саме це ми називаємо астрономічною благодаттю.

Якось я заходив на сайт «Хабл» і шукав щось нове. Натиснувши на одне із запропонованих посилань і отримавши зображення на екрані, я був просто ошелешений. За 31 млн. світлових років від телескопу «Хабл», у чорному центрі Вихору зафіксоване зображення... хреста! Я не збираюсь вам науково доводити, що це хрест. Кожен може думати те, що хоче думати. Мені ж це зображення нагадало біблійні слова, що Ісус усюди, Його благодать скрізь, куди не поглянеш, Його милість проявляється тоді, коли ти її найменше очікуєш. Його доброта, Його прощення і милосердя всюди, куди б ви не поглянули, навіть у центрі виру, куди був направлений «Хабл». Бог каже: «Я люблю вас!». Його благодать скрізь. Задовго до того, як ви вирішили, що ви будете робити з Богом, Бог вирішив, що Він буде робити з вами. І це зовсім не те, що ви заслуговуєте за свої гріхи. Бог вирішив віддати нам Свого Сина, запросити нас жити вічно у великій історії, яка вся про Нього, у Його благодаті та надії.

Я не знаю, можливо, ви сьогодні бачите перед собою височенну гору, можливо, ця гора – депресія або розлучення, або самотність, можливо, вас несправедливо звинуватили, це може бути онкологічне захворювання, чи банкрутство, чи темрява смерті. Але я кажу вам сьогодні, що немає нічого, що могло би вас вирвати з руки Божої, яка тримає весь всесвіт і вас. І Його благодать достатньо велика й сильна, щоб пронести вас через усі ці труднощі й провести вас до самого кінця.

Ми не бачимо всього, що хотіли б побачити, але ми побачили достатньо, щоб довіритись Творцеві повністю, до кінця наших днів. Його любов така дивовижна, така божественна, і вона заслуговує на відповідь, на наші душі й наші життя.

Переклад з англійської Дмитра БАКЛАЄВА.

І від кого вони вчаться лаятися?

Одного разу п'ятирічним хлопчиком я прибіг додому й схвилювано розповів домашнім про те, що почув від старших. Ви розумієте, які слова я повторив... Усі притихли, не знаючи, що казати і як реагувати. Лише дід спокійно подивився на мене й спитав:

– А де ти чув ці слова?

– Та дядьки казали один одному, а я не знаю, що це таке... – пробелькотів я.

– То дурні слова, не бери їх до голови, – спокійно сказав дід і продовжив робити свою справу. І я зрозумів, що ті слова не варті моєї уваги. Я й досі не пам'ятаю, що тоді я почув. Та й добре.

Мудрість поведінки свого дідуся я зрозумів лише тоді, коли в мене підросли діти й почали запитувати те саме. Адже від мікроклімату в сім'ї, від того, як члени родини спілкуються між собою, від тих слів, які щоденно звучать удома, у дитячій формуються не лише словниковий запас, але й ставлення до слів, уміння висловлювати свої емоції.

Сумно, що лихослів'я процвітає сьогодні на вулицях наших міст і сіл. Багато наших молодих співвітчизників просто не уявляють своєї мови без «міцних» висловів. А це показник реальної культури соціуму.

У багатьох країнах світу, зокрема, у нашого північного сусіда Росії, нецензурна лайка на вулиці привірюється до дрібного хуліганства. В Україні, на жаль, такого немає, та проблема з обсценною (від лат. obscenus – «непристойний, розпусний») лексикою очевидна.

Коли діти починають активно лаятись? Десь у підлітковому віці. На це є декілька причин.

Самоствердження. Багато хто з підлітків думає, що «дорослі» слова додадуть їм авторитету й поваги з боку оточуючих.

Протест. Підлітки бунтують проти установлених норм і правил, тому їм здаються такими привабливими слова, що за своєю сутністю виходять за рамки дозволеного.

Звичка. На жаль, багато підлітків звикли чути такого роду вислови в себе вдома. Для них вони є частиною повсякденного життя і не сприймаються як щось ненормативне.

Усі лайки побудовані на сексуальному приміненні опонента. А це формує ставлення до протилежної статі, до любові, інтимних стосунків і виховання своїх дітей. Бо, засвоївши щось у юному віці, пізніше людині буде вкрай важко визнати, що її погляди на життя були помилковими і ґрунтувались на хибних поняттях.

Боже Слово суворо засуджує не лише лайку, але й кожне порожнє слово. Бог надзвичайно серйозно ставиться до Своїх слів. Словом було створене все живе на землі, Слово Боже стало мірилом стосунків із Богом, воно відкриває характер Бога. Син Божий був тим Словом, і Слово зодяглося в тіло, щоби перебувати із людьми. Бог ніколи не змінює Свого слова й не вертає назад Своїх обіцянок.

Ісус Христос відкрив нам Божий погляд на те, як Бог ставиться до наших слів: «Добра людина з доброго скарбу добре виносить, а лукава людина з скарбу лихого виносить лихе. Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо за слів своїх будеш виправданий, і за слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:35–37).

І такого ж ставлення до слів Бог вимагає від людей: щоб ми не були двомовні, щоб наші обіцянки були вірними, щоб за кожне нешанобливе слово чи лайку на батьків діти несли відповідне покарання, щоб жодне гниле слово не виходило з наших уст, а лише на збудування ближнього. Ось який високий Божий критерій!

Тому розпочнімо з себе. Навколо чого обертаються наші думки, які пізніше стають словами? Як ми їх висловлюємо? Чи вони до вподоби Богові? Чи не було б нам соромно, якщо ми помітили, що в той час, коли ми з кимось просто теревенимо, Христос стоїть поруч і слухає наші балачки?..

І звісно, потрібно вкладатися в молодих людей. Сіяти зерна правди, добра, любові, віри, поклоніння і шани до Бога. Ніхто за нас цього не зробить. Невідомо, коли те зернятко в душі проросте. Проте, якщо ніхто цього зернятка не кине, то й нічого не виросте.

Олег БЛОШУК.
slovovchitelyu.org.

Сповідь

Напевне, найбільш вражаючим результатом ганебного зв'язку Давида з Вірсавією стала незабутня поема — псалом 50. Одна річ, коли цар сповідається у своєму моральному падінні перед пророком в особистій розмові, і зовсім інша — коли він складає детальний текст цієї сповіді, щоб його співали по всій країні!

У кожного народу є свої герої, однак Ізраїль, можливо, — єдина нація, епічна література якої побудована на падіннях найвеличнішого з її лідерів. Цей характерний псалом, котрий, імовірно, використовувався під час богослужіння як керівництво для сповіді, показує, що Ізраїль, у кінцевому підсумку, вшановує пам'ять Давида не стільки за його політичні досягнення, скільки за посвячення Богові.

Псалом 50 крок за кроком веде читача (чи співака) через етапи покаяння. Він зображає постійні повторення в розумі: «О, якби тільки в мене була можливість повернути все назад!», болюче почуття вини, сором і нарешті — надію на новий початок, що виник із щирого каяття.

Давид жив за старозаповітними законами, які приписували за такого роду злочини суворе покарання: смерть через побиття камінням. Однак псалом 50 чудово розкриває істинну природу гріха як порушених взаємостосунків з Богом. «Тобі, одному Тобі я згрішив», — волає Давид. Він бачить, що його вину не згладять ніякі ритуальні жертвоприношення і релігійні церемонії. Жертви, яких очікує Бог, — це «зламаний дух; серцем зламаним та упокorenим Ти не погордуєш, Боже», — і в Давида вони були.

Посеред своєї молитви він шукає, чи може з його трагедії вийти що-небудь добре, і бачить проблиск світла. Давид молиться за те, щоб Бог використав його досвід як моральний урок для інших.

Можливо, дізнавшись історію про його гріх, хтось уникне пастки або, прочитавши його сповідь, збудує надію на прощення. Молитва Давида сповна отримала відповідь і стала його найбільшим спадком. Найкращий цар Ізраїлю пережив найгібше падіння. Однак ні він, ні хто-небудь інший не може впасти настільки глибоко, щоб стати недосязним для Божої любові і прощення.

3 книги «Знайомство з Біблією»
Філіпа ЯНСІ.

До 1025-річчя хрещення України-Русі

Цього року Україна широко відзначає 1025-річчя хрещення України-Русі.

Звіщення Христового Євангелія на землях давньої Русі і дотепер – це тривалий і складний процес, що розтягнувся у часі на багато століть, пройшовши у своєму розвитку кілька важливих стадій: проповідь Євангелія в перших століттях християнської ери язичницьким племенам, що проживали на території сучасної України; боротьба християнства з поганством; проголошення християнства (візантійського зразка) державною релігією Київської Русі; протистояння поганського суспільства новій вірі; проповідь Євангелія на свідцтво українському народу в часи незалежності України.

Свідчення істориків говорять про появу християнства на території, яку обіймає сучасна Україна, у містах Північного Причорномор'я, населених грецькими колоністами, які в перші століття нашої ери стали осередком найбільших вогнищ християнства. З цього регіону в I столітті починає поширювати християнство на теренах Східної Європи апостол Ісуса Христа Андрій (Первозванний). Особливого значення для слов'янського світу має переказ із «Повісті врем'яних літ» про те, що першу проповідь Христової віри приніс на землі Русі апостол Андрій під час однієї зі своїх місіонерських подорожей в середині I століття. За переказом, він благословив пагорби, де тепер стоїть Київ, і пророкував місту, яке мало тут постати, торжество нової віри і світле християнське майбутнє.

Чи дійсно апостол Андрій був на території Києва, достеменно невідомо. Але певне те, що Андрій, згідно з записами історика Євсевія Кесарійського, який ґрунтувався на Орігені (у III ст.), проповідував на території Скіфії, тобто на землі нинішньої України.

Судячи з різних джерел (переказів, літописів, матеріальних пам'яток), християнське віровчення на землях, які в майбутньому увійшли до складу Київської Русі, з'явилося практично одразу після початку його поширення у світі, тобто за часів апостолів. Процес поширення християнства був тривалим і поступовим. У III ст. з'являються згадки про скіфські церкви, а це територія майбутньої Київської Русі. Християнське життя в Скіфії дещо занепадає з приходом гуннів. Але ці церкви продовжували існувати до IX ст. (тобто практично до прийняття християнства на Русі). Є свідчення, що за князя Ігора (944 р.) в Києві існувала церква св. Іллі. Археологічні розкопки підтверджують існування церков на Причорномор'ї у III-IV ст. Найдавніші речі церковного вжитку, знайдені в Херсонесі і Керчі (Крим), походять з IV-V ст.

Правителькою Русі, яка офіційно прийняла християнство, стала вдова князя Ігора княгиня Ольга. Під час її перебування в 957 р. у Константинополі було докладено чимало зусиль, щоб здобути найвищий державний титул «дочки» імператора, для чого Ольга прийняла хрещення. Після повернення з Константинополя княгиня починає проводити лінію на обмеження впливу язичництва у державі, порушивши «требища бісівські» і побудувавши дерев'яну церкву святої Софії. Проте заходи Ольги не дали бажаних наслідків. Діяльність Ольги не знаходила підтримки і розуміння у її найближчому оточенні. Навіть син Святослав, незважаючи на вмовляння матері, відмовляється від прийняття християнства.

Продовжити справу своєї бабусі – хрестити Київську Русь і проголосити християнство державною релігією зумів князь Володимир.

Князь Володимир Святославович (рік народження невідомий – помер 15 липня 1015 р.) – визначний український державний діяч. За походженням – молодший (позашлюбний) син київського князя Святослава Ігоревича та служниці Малуші, доньки древлянського князя Мала, а також онук київської княгині Ольги.

Після смерті князя Святослава (972 р.) між його синами почалися сварки, розбрат та запекла боротьба за владу. Братовбивча війна тривала кілька років, аж допоки Володимир не вдалося отримати перемогу над братами та закнязувати в Києві. Ставши близько 980 р. єдиновладним правителем величезної держави, Володимир розпочав реформи, метою яких було об'єднання всіх земель, зміцнення центральної влади та зростання могутності країни.

Прийшовши до влади за допомогою варязької дружини і поганської еліти, Володимир задля їх інтересів запровадив язичницький пантеон богів. Вісім років на Старокиївській горі навпроти княжого двору простояв облаштований Володимиром храм-капище, уособлюючи останню хвилю поганства. Тут з'являються шість різноплеменних богів – Перун, Дажбог, Хорс, Стрибог, Сімаргл, Мокош.

На тогочасних східнослов'янських землях (особливо у великих містах) поряд з язичниками існували спільноти християн, мусульман, євреїв і т. д. Резиденцію Володимира в Києві стали відвідувати представники різних релігій і вірувань, вмовляючи його прийняти те чи інше віросповідання. Послухав князь Володимир своїх бояр і старців, які заздалегідь побували в інших

країнах, і вирішив зупинитися на грецькій релігії, тобто прийняти християнство візантійського зразка. Такому виборі сприяла і політична обстановка того часу. У цій обстановці головну роль передусім відігравали давні й міцні зв'язки Київської Русі з Візантією.

Традиційно часом запровадження християнства на Русі вважається 988 рік, хоча це був тривалий і не завжди мирний та безкровний процес.

Хрещення відбулося у часи послаблення внутрішньополітичного стану у Візантійській імперії. У другій половині 80-х рр. X ст. вибухає вкрай небезпечне антиурядове повстання на сході імперії, яке підтримало населення Таврії. Скрутне становище, в якому опинився імператор Візантії, змусило його звернутися до Києва з проханням про військову допомогу. Умови, за якими Київ погоджувався допомогти Візантії, продиктував Володимир. За ними київський князь зобов'язувався допомогти імператору придушити повстання, а за це той мав би віддати за Володимира свою сестру Анну та сприяти хрещенню населення Київської держави.

Військо Володимира розгромило заколотників, а влітку 988 р. князь Володимир був охрещений в Херсонесі (Корсуні) й одружився з Анною. Наприкінці літа він зі своєю новою дружиною повернувся до Києва і наказав усім прийняти нову віру. Примусове хрещення киян, здійснене відразу після походу на Херсонес, літопис «Повість врем'яних літ» упевнено датує 988 роком, описуючи його так: «І коли прибув, повелів він поскидати кумирів – тих порубати, а других вогню оддати. Перуна ж повелів він прив'язати коневі до хвоста і влочити з Гори по Боричевому [узвозу] на Ручай, і дванадцятьох мужів приставив бити [його] палицями... Потім же Володимир послав посланців своїх по всьому городу, говорячи: «Якщо не з'явиться той завтра на ріці – багатий, чи убогий, чи жебрак, чи раб, – той буде ворог мій». А назавтра вийшов Володимир з попами царициними і корсунськими на Дніпро. І зійшлося людей без ліку, і влізли вони у воду... а попи, стоячи, молитви творили».

Після офіційного хрещення киян у 988 р. християнство стає державною релігією Київської Русі. Насадження нової віри на Русі йшло поступово, спершу її прийняли більш осередки, пізніше провінції. Не всюди цей процес відбувався без опору, як у Києві. Головний опір чинили служителі язичницького культу – «волхви», вплив яких на південних землях Русі був незначний. Натомість на півночі у Новгороді, Суздалі, Білоозер'ї вони підбурювали населення до відкритих виступів проти хрещення. Лилася кров...

Для унормування церковного життя у своїй державі Володимир видав Устав, призначивши десятину на утримання Церкви, та визначив права духовенства. Таким чином Володимир намагався дати структурне оформлення нової релігії, подібне до візантійського. На чолі Церкви стояв київський митрополит. У великих містах перебували єпископи, які віршували всі церковні справи своїх єпархій. Митрополити та єпископи володіли землями, селами й містами. Церква мала власний суд і законодавство.

Уміло й авторитетно керуючи державою протягом 35 років, князь Володимир провів глибоку й ефективну адміністративно-територіальну реформу, реформу законодавства, доповнивши та пристосувавши «Закон Руський» до вимог того часу; започаткував карбування власної монети з зображенням Христа та князівської монограми у вигляді тризуба; розбудував та укріпив свою столицю – Київ. Володимир закладав школи, будував храми – спершу в Києві, а згодом і в інших містах. Саме за правління Володимира в Києві було збудовано головний храм Київської Русі – Десятинну церкву.

Помер князь раптово 15 липня 1015 року в селі Берестові під Києвом і був похований у Десятинній церкві.

Важливо зазначити, що християнство, яке Володимир привіз з Візантії і запровадив на Русі, було формою державної релігії. Воно вже значною мірою відрізнялося від того, яке приніс Ісус Христос і проповідували апостоли. Протягом дев'яти століть (до 988 року) християнство у Візантії пережило не одну релігійну реформу, набуло більш обрядового характеру і опинилося під владою імператора Візантійської держави. У такій формі воно і було запроваджено в Київській Русі через князя Володимира. Процес християнізації тривав ще декілька століть, але і до сьогодні ми зауважуємо у звичаях та традиціях українського народу елементи язичництва.

Загалом запровадження візантійського християнства в Київській Русі у 988 р. зіграло значну роль у зміцненні давньоруської держави, вивело країну на міжнародний рівень, чого і прагнув князь Володимир, проводячи адміністративну і релігійну реформи. Окрім того, християнство сприяло розвитку писемності, літератури, мистецтва і культури українського народу.

Дивлячись на події 1025-літньої давності, ми – християни XXI століття – можемо стверджувати, що хрещення князем Володимиром язичницької Київської Русі, попри всі відхилення, які супроводжували цю подію, дало поштовх для поширення Христового Євангелія на наших землях. А наше завдання – довершити виконання Великою Доручення Ісуса Христа, Який сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:18-20).

К. Р.

Чи повинні християни дотримуватися суботнього дня?

Іноді доводиться чути, що Бог заснував суботу в Едемі через зв'язок між суботою і творінням у книзі Вихід 20:11. Хоча Божий «відпочинок» на сьомий день (Бут. 2:3) визначив майбутній закон про суботу, Біблія не містить записів про відзначення суботи до виходу ізраїлевих нащадків з Єгипту. Ніде у Святому Письмі немає натяків на те, щоб субота дотримувалася у часи від Адама до Мойсея.

Слово Боже дає зрозуміти, що дотримання суботи було особливим знаком між Богом та Ізраїлем: «А Мойсей увійшов до Бога. І кликнув до нього Господь із гори, говорячи: «Скажеш отак дому Якова, і звістиш синам Ізраїля: ви бачили, що Я зробив був Єгиптові, і носив вас на крилах орлиних, і привів вас до Себе. А тепер, коли справді послухаєте Мого голосу і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля – то Моя!» (Вих. 19:3-5). «І будуть Ізраїлеві сини додержувати суботу, щоб зробити суботу вічним заповітом для своїх поколінь. Це знак навіки поміж Мною та поміж Ізраїлевими синами, бо шість день творив Господь небо та землю, а дня сьомого – перервав працю та спочив» (Вих. 31:16-17).

У п'ятому розділі книги Повторення Закону Мойсей наново формулює Десять заповідей для наступного покоління ізраїльтян. Після наказу дотримуватися суботи у віршах 12-14 він пояснює, чому субота була дана ізраїльській нації: «І був пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському краї, і вивів тебе Господь, Бог твій, звідти сильною рукою та витягненим плечем, тому наказав тобі Господь, Бог твій, святкувати суботній день» (Повт. Зак. 5:15). Зверніть увагу на слово «тому». Божий намір щодо дотримання суботи Ізраїлем полягав у тому, щоб вони пам'ятали не про творіння, а, швидше, про своє єгипетське рабство і Господнє визволення. Зверніть також увагу на вимоги щодо дотримання суботи: людина, згідно із суботнім законом, не могла залишати свій дім у суботу в пошуках їжі (Вих. 16:29), не могла розпалювати вогонь (Вих. 35:3) і не могла змушувати когось іншого працювати (Повт. Зак. 5:14). Той, хто порушував суботній закон, мав померти (Вих. 31:15; Чис. 15:32-36).

Розглянемо ще два приклади з книги Левит: «Він субота повного спочинку для вас, – і ви будете впокори душі свої, ввечері девятого дня місяця від вечора аж до вечора будете святкувати вашу суботу» (23:32) і другий: «А сьомого року – субота повного відпочинку буде на землі, повний відпочинок, субота для Господа: поля свого не будеш обсіювати, а виноградники свого не будеш обсіювати» (25:4).

У першому випадку сказано про свято, яке треба святкувати 9 числа (сьомого місяця), і воно називається суботою (зрозуміло, що дев'яте число може бути будь-яким днем тижня), а в другому випадку цілий рік названий суботою (суботою для землі). Ці два приклади показують, що в постановках Господа Бога важливіше не зовнішнє (не прив'язка до конкретного дня тижня), а внутрішнє, духовне значення якого полягає в тому, що людина присвячує Богу певну частину свого часу.

При вивченні новозаповітних текстів очевидними є чотири важливі моменти:

Перше. Коли б воскреслий Христос не з'явився, коли вказується день, це завжди перший день тижня (Мт. 28:1, 9-10; Мр. 16:9; Лк. 24:1, 13, 15; Ів. 20:19, 26).

Друге. Є випадки, коли субота пов'язується з євангелізацією юдеїв (Дії, 13-18). Павло писав: «Для юдеїв я був, як юдеїв, щоб юдеїв придбати» (1Кор. 9:20). Павло ходив в суботній день у синагогу не для спілкування зі святыми, а щоб через проповідь Месії-Христа врятувати загублених підзаконних євреїв, які зберігали суботу.

Третє. З того моменту, як Павло сказав: «Відтепер я піду до поган» (Дії 18:6), субота в Діях більше не згадується.

Четверте. Ніде в Новому Заповіті не вказується на необхідність дотримуватися суботнього дня, щоб спастися. Павло почавши служіння серед язичників, пояснює, що субота, як і інші старозаповітні атрибути та постанови, служила тільки тінню (тобто була прообразом чогось більшого, кращого), що мало прийти в майбутньому: «Тож хай ніхто вас не судить за їжу, чи за питво, чи за чергове свято, чи за новомісяччя, чи за суботи, – бо це тінь майбутнього, а тіло – Христове» (Кол. 2:16-17).

До приходу Христа все тільки вказувало на Нього, як тінь вказує на тіло. Коли Він прийшов, то замінив Собою всі знаки (прикмети), раніше дані Ізраїлю як народу Божому. Наприклад, знаком було обрізання (Бут. 17:11), знаком була субота (Вих. 31:13) та ін. Ось чому Новий Заповіт настановляє християн уникати юдейських обрядів, бо тоді вони ховаються в тіні Закону від світла Ісуса Христа. Прообрази і тіні для нас вже не мають ніякого значення. Христос більший від суботнього дня, і Він – істинний Виконавець суботи, бо тільки Він дає істинний спокій. Завдяки Христу, а не якомусь давньому тижню, той, хто вірує в Нього, отримує благодать Божу. Ось чому заборонне вшановування того чи іншого дня тижня заради нашого спасіння несутимісне із християнським вченням. Про що і

говорить апостол Павло: «А тепер, як пізнали ви Бога, чи краще – як Бог вас пізнав, – як вертаєтесь знов до слабих та вбогих стихій, яким хочете знов, як давніше, служити? Ви вважаєте пильно на дні та на місяці, і на пори та роки. Я боюся за вас, чи не дармо я працював коло вас?» (Гал. 4:9-11). Апостол Павло не тільки не вважає за потрібне дотримуватися суботи, а й засмучується з тієї причини, що християни знову вертаються до старозаповітних постанов Закону, які мали тільки дочасне призначення (Гал. 3:23-25; Кол. 2:14).

Потрібно підкреслити важливу істину, що від сучасних віруючих не тільки не вимагається дотримання суботи – дотримання неділі як замінилки суботи не є біблійною доктриною. У Новому Заповіті ця ідея повторюється неодноразово: «Один вирізнює день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання. Хто вважає на день – для Господа вважає, а хто не вважає на день – для Господа не вважає» (Рим. 14:5-6).

У який день рання Церква збиралася для поклоніння Богу? Святе Письмо не згадує жодного суботнього служіння християн. У той же час є конкретні тексти в Новому Заповіті, де згадуються перший день тижня (тобто неділя). Наприклад, у Діях 20:7 стверджується: «А дня першого в тижні, як учні зібралися на ламання хліба...» Павло переконує віруючих Коринту: «У першого дня в тижні нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеється йому» (1Кор. 16:2). Саме неділя, а не субота, була звичним днем зібрання християн (особливо на вершених з язичництва), і це практикується ще з першого століття відповідно до апостольських настанов.

Субота була дана Ізраїлю, а не церкві. Це частина старозаповітного Закону, а ті, хто в Христі, хто знайшов спокій у Ньому, вільні від уз Закону (див. Гал. 4:1-26; Рим. 6:14; Євр. 4:3-11). Дотримання суботи чи неділі не вимагається від християн. Як ті, що звільнилися від Закону, ми вільні служити воскреслому Христу. Як спасенні Христом, як народжені згори, ми покликані поклонятися Богові щоденно, а не тільки в суботу чи неділю.

І ще: апостол Павло сказав, що кожному християнину треба самому приймати рішення щодо того чи іншого дня тижня: «Один вирізнює день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим. 14:5).

За традицією, яка (як ми читали в Новому Заповіті) походить ще з апостольських часів, коли перших християн апостоли закликали збиратися першого дня тижня, євангельські віруючі за спільною згодою також збираються на богослужіння першого дня в тижні. Тим більше, що перший день тижня для нас особливий ще тим, що цього дня воскрес наш Господь Ісус Христос.

Деякі люди кажуть, що субота була змінена на неділю указом імператора Костянтина у 321 році. Але це не так. Люди, які так навчають, не читали тексту цього указу, натомість повірили недобросовісним коментаторам.

Пам'ятаймо! Тільки Христос виконав Закон, у тому числі і суботу (Мт. 5:17), але не для того, щоб тих, хто вірує в Нього, і далі залишити під Законом, а щоб Своєю жертвою викупити підзаконних (Гал. 4:4, 5), щоб нас звільнити від Закону (Рим. 7:6).

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією» – ось що наказує нам апостол (Фил. 1:27). Для християнина найголовніше в житті – Христос і Його Слово, а не старозаповітні знаки, образи і тіні (Євр. 8:5). Християнин покликаний святити кожну годину свого життя, а не тільки один день на тиждень. Ми пізнали, що істинний спокійно (суботство) і спокій приніс нам Господь Ісус Христос (Мт. 11:28-30).

Нехай допоможе Господь Бог кожному християнину триматися вчення Господа і Його апостолів і відвертатися від тих, хто досі намагається зашити розірвану завісу юдейського храму.

Роман КІСЬ.

Молитва, яку ненавидить Бог

Одного разу в лікарні я став свідком того, як дві жінки палко молилися, стоячи на колінах навпроти палати, в яку за мить до цього медпрацівники завезли рідну їм людину. Очевидці були вражені їхнім учинком. Здавалося, Сам Господь Бог не повинен оминати увагою таку молитву. Але неможливо впевнено стверджувати, як реагує на таке Господь, адже ніхто, окрім Нього, не бачить людського серця. Крім того, Боже Слово чітко говорить, що не кожна молитва Йому до вподоби.

Виявляється, є молитви, які Бог ненавидить. Божа любов принципова і свята, вона не розходиться зі справедливістю. Тому, приймаючи грішника, Господь не дивиться крізь пальці на гріх, але починає очищати грішника від «вірусу», який знеславлює Бога й поступово знищує саму людину.

Богу огидна молитва безбожних: «**Жертва безбожних – огида, а надто тоді, як діло безчесне приноситься**» (Пр. 21:27). Слово «огида» в Писанні говорить про реакцію Святого Бога на гріх. У цьому випадку безбожний намагається молитвами чи будь-якими іншими жертвами покрити свої гріхи. Господь ненавидить, коли безбожники використовують релігійні таїнства, аби прикрити свою духовну наготу, подібно до Адама і Єви, які після гріхопадіння ховалися між деревами саду й прикривалися листям.

Богу огидна молитва неслухняних: «**Хто відхилює вухо своє, щоб не слухати Закону, то буде огидна й молитва того**» (Пр. 28:9). Очевидно, Соломон пише про Божий Закон. Саме цей Закон був мірилом праведного життя єврейського народу. Саме Божий Закон читали в храмі, вивчали напам'ять і передавали наступним поколінням. Сьогодні Божий Закон такий же актуальний, як і колись. Бог і сьогодні продовжує говорити до людей через Свій записаний Закон. І Йому дуже неприємно, коли люди не хочуть Його чути і при цьому бажають бути почутими.

Богу огидна молитва лицемірів: «**А як помолитися, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди**» (Мт. 6:5). Слово «лицемір» найперше застосовувалося в театрі щодо акторів, які грали роль у театральній постановці, одягаючи при цьому маски, що відображали внутрішню сутність героя. Лицеміри мають червиний мотив – вони готують свої молитовні промови, аби вразити слухачів. Вони шукають визнання, формують оманиливу репутацію і стверджують релігійний авторитет. При цьому вони дуже благоговійні. Це не означає, що всі публічні молитви гріховні. Огидно те, що деякі шукають лише людних місць для молитви, як фарисеї у часи Христа. Вони отримують задоволення, молячись привселюдно, та коли моляться наодинці, якщо вони взагалі це роблять, їм важко вимовити хоча б декілька речень, у них немає для цього стимулу.

Богу огидна молитва язичників: «**А як помолитися, не проказуйте зайвого, як ті погани, – бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство**» (Мт. 6:7). Язичники, як сказав Христос, говорили зайве й забагато. Вони вважали, що кількістю слів і повторень справлять враження на Бога, будуть почутими й отримають бажане. За формою це було схоже на містичне заклинання. Мабуть, багатьом доводилося чути або бачити ревні «боговимолювання» і «богопримушування». Навіщо 40 разів повторювати одне й те ж, коли «знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання» (Мт. 6:8).

Богу огидна молитва «перелюбників»: «**... прохаєте – та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої. Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба з світом – то ворожнеча супроти Бога?**» (Як. 4:3-4).

Саме так звертається апостол Яків до християн, які використовують Бога лише для того, аби були виконані їхні власні егоїстичні бажання. Йдеться не лише про погані бажання. Річ у тому, що багато наших бажань дуже хороші, але настільки потужні, що починають керувати нами й ведуть до гріха. Чоловік бажає покори від дружини, але з гнівом вимагає її від неї. Дружина бажає любові від чоловіка, але маніпулює, аби її отримати. Молитви людей про те, що керує їхнім серцем і веде до гріха, – огидні для Господа.

Богу огидна молитва «фарисеїв»: «**Бо кожен, хто підноситься, – буде понижений, хто ж пригинається, – той піднесеться**» (Лк. 18:14). Поряд з Ісусом

перебували люди, які були впевнені у своїй праведності. І тому Він розповів притчу про фарисея і митника, які прийшли в храм помолитися. Проблема фарисея виявилася у власній самоправедності. Він порівнював себе з іншими людьми і митником, бачив себе набагато кращим, підкреслював свої заслуги і публічно дякував Богові за це. Стільки людей сьогодні вважають себе вартішими за інших! Деякі навіть моляться: «Боже, дякую тобі, що я не такий, як той фарисей...» Вони не потребують заступницької смерті Христа, тому що вважають себе не такими поганями, щоб жадати Його заступництва. Вони ще не знають, що значить

потрапити до рук святого й розгніваного Бога. У них немає віри в спасіння Ісуса. А митник був здирщиком. Він працював на римських окупантів і здирав зі своїх, євреїв, більше, аніж вимагала влада. Визнаючи свій гріх і внутрішню гріховність, усе, на що він міг надіятися у молитві, – це на Божу милість і прощення. Христос закінчив свою притчу висновком: Бог приємні ті, хто упокорює перед Ним своє серце і покладає надію на Божу милість.

Хотілося б побажати читачам, аби фраза «Як тривога, то до Бога» не була яскравим і точним відображенням сучасної реальності. На жаль, саме труднощі життя – найпопулярніша причина гарячих молитов. Це аж ніяк не означає, що молитися тоді не треба. Шкода лишень, коли це єдиний і разовий привід для молитви.

Артем ПРИСТУПА.

Відвідуючи міські бібліотеки, я з подивом відзначила, що класики марксизму і теорія еволюції усе ще користуються попитом. Студенти пишуть контрольні, покійно перепишуючи з підручників ці давно розвінчані ідеї та авторів. І вчать на них. А куди дінешся? Заліки здавати треба? Треба. Дискутувати нема коли. Хоча мало хто погодиться нині, що він походить від мавпи. Але й визнати, що його Бог створив, також не кожен відважиться. Та що казати, коли навіть у церкві від служителя довелося почути, що дикуни – це племена, яких ще не торкнулася цивілізація.

Звідки ж насправді взялися дикуни? Якщо вони – недорозвинені люди, то ми всі дійсно походимо від простіших істот, тих самих мавп, наприклад, і тоді теорія еволюції справді має рацію: людина і світ розвиваються від простого до складного. Але в такому разі доведеться погодитися, що Біблія помиляється, тому що там сказано, що людину створив Бог, причому, за Своїми образом і подобою, а не за подобою чогось примітивного. Отже, наявне протиріччя між тим, чого вчить Біблія, і тим, чого вчить теорія еволюції. Кому ж вірити?

Як відомо, Біблію почали писати 3400 років тому, а крапку в ній було поставлено майже 2000 років тому. Щодо авторства, то в ній сказано, що її писали люди під проводом Святого Духа, тобто її Автор – Сам Бог. А теорія еволюції? Її історія така.

Приблизно за 500 років до н.е. Демокріт висловив здогадку, що «перші люди на землі вели життя звіряче...» Його учень Л. Кар зробив наступний крок. У своїй поемі зі скромною назвою «Про сутність речей» він зображає своє бачення розвитку давнього людства з дикого стану (напівмавп) до відкриття вогню, одягу, житла. Напівмавпи Кара «робили свої відкриття, будучи гнані злиднями» (цитую за підручником «Історія первісного суспільства»). Потім ці «просунуті» тварини розглядали, що вийшло, робили висновки і поступово приходили до абстрактного мислення. Щоправда, поет не вказує, у чому полягали злидні тих мавп, бо в сучасних мавп вони не спостерігаються.

Об'явлення Кара сягає апогею, коли він на підставі своєї уявної картини пропонує розподіл історії на три періоди: кам'яний, мідний та залізний. Цю ідею не було належним чином оцінено, і вона очікувала свого часу цілих 19 століть, коли, нарешті, її підібрали просвітелі, шукаючи «чогось такого» замість ідеї про створення світу Богом.

З'явилося дуже багато теорій-вимислів, назви періодів уже ясно вказували на еволюцію: «дикість, варварство, цивілізація» (Фергюсон). Проблема була із доказами. Тоді виникла ідея про мільйони років еволюції. Це було непоганим аргументом, але він мав одну слабкість. Річ у тому, що «знаряддя епохи палеоліту не були відомі археологам, – не без прикритості говориться у згаданому вище підручнику. – Увесь кам'яний інвентар, який було накопичено на початок XIX ст., відносився до неоліту (5 – 3 тисячоліття)». Але один винахідливий французький археолог Б. де Перт зумів зібрати колекцію «грубо оббитих кам'яних знарядь». Щоправда, як визнає той самий підручник, відрізнити їх від каменів, які оббито силами природи, важко. Проте цей учений сміливо склав на підставі своєї колекції теорію їх (знарядь) походження саме від праці напівлюдей.

Справді допомогли відомі праці Дарвіна. Щоб читач міг на власні очі оцінити високу науковість цих праць, ось невеличкий фрагмент із серцевини доказу Дарвіна еволюції людини. «Історія первісного суспільства» (с. 32) благоговійно цитує: «Особливість фізичної організації людини порівняно з приматами полягає у наявності морфологічних особливостей, які утворилися внаслідок того, що індивідууми, котрі мали певні особливості, обиралися жінками, отримували переваги у процесі розмноження, залишали найбільше потомство і таким чином справляли рішучий вплив на розвиток

ДИКУНИ: ще чи вже?

людського роду в певному напрямі».

Простіше кажучи, напівмавпи-жінки проганяли від себе волохатих, низькорослих та з іншими «вадами» чоловічих особин (схожих на них самих, тобто на мавп), залишаючи їх бездітними, а з прихильністю ставилися до самців, які найбільше не були схожі на мавп. Важко повірити в таку протиприродну річ, але високий науковий стиль Дарвіна щонайменше приголомшує.

А з часу появи таких корифеїв, як Енгельс і Маркс, шляхи назад було відрізано. Ці титани вже без будь-яких «можливо», «імовірно» вклали до рук мавп каміння та інший інвентар і примусили мільйони років виготовляти та вдосконалювати знаряддя праці.

Уявімо: світанок людства... На планеті тут і там – стада великих мавп. Кожного дня вони до крові товчуть голими руками каменем об камінь або несвідомо плетуть грубими пальцями мотузки з сухих трав, інші ж колупають дротиками дерев'яні колоди, а ще інші просто шукають, чим би зайнятися. Іноді від тертя спалахує полум'я, охоплює їхні патлаті голови та шкіру, але вони знову і знову наполегливо повертаються до своїх небезпечних занять. І все це цілком добровільно, без примусу – адже нема ще колективної свідомості, цього «необхідного засобу координування трудових зусиль членів суспільства» (Маркс). Уявіть: день у день, роками, сотнями, тисячами, мільйонами років несвідомо, мовчки, не кидаючи цієї безумної спільності. Аж ось нагородою: через десяток мільйонів років, одного тихого вечора повернувшись зі своєї скаженої роботи і втомлено притулившись до холодної стіни печери, мавпи раптом одна за одною відчують у своєму мозку пульсацію тонкої енергії – думка! Перший рух свідомості! «Чисто стахнон свідомості!» – зупиняють наше захоплення Маркс і Енгельс. Але дарма – все ж таки це перемога!

...Чи не абсурд? Як сталося, що ми могли вірити в це? Нехай уже в Біблії багато що видається неможливим, нехай жоден із нас не спостерігав створення Богом сонця, не бачив, як воскрес Христос, – усе ж такі повірити в таке легше і природніше, ніж у теорію еволюції. Власне, ця дика вигадка і віра в неї самі по собі свідчать про здичавіння людини. А що Бог робить неможливе – то на те Він і Бог!

Отже, теорія, що людина спершу проходить період дикості, а потім утворює цивілізацію, насправді безпідставна. І навпаки, теорія, що людство рухається в бік дикунства, має підстав більше ніж досить.

Звернімося до історичного досвіду. Загальновідомо, що держави та цивілізації проходять періоди становлення, розквіту та падіння. Прикладами є Єгипетське, Шумерське, Вавилонське, Хетське, Перське царства, висока культура давньої Індії, давнього Китаю, високорозвинені культури Західної та Південно-Східної Африки (наприклад, королівство Мономотапи), держава ацтеків (на місці сучасної Мексики). Де вони зараз? Усі дійшли незворотного занепаду. Закономірність у тому, що держави не відновлюються, а руйнуються – у цілковитій згоді із законом ентропії, що гласить: будь яка система прямує до спрощення.

Історик Нібур говорить: «Неможливо навести жодного прикладу, який би показував, як дикий народ сам по собі досяг цивілізованого стану». Його підтримує інший фахівець, Вотлі, називаючи цей висновок «не теорією, а констатацією факту, котрий ще не було спростовано».

І нехай вас не обманюють високі технології та підвищення рівня комфорту. Це показники іншого роду. Інакше чому серед «бомжів» немало високоосвічених людей, навіть із науковими ступенями. Десь залишилися їхні сім'ї, затишні квартири, але вони хочуть жити по-дикунському. Безпритульні діти завдають багато клопоту

місіонерам, які намагаються повернути їх до нормального життя, тому що ті дуже часто не можуть подолати спокуси вуличної свободи.

Будьмо чесними. Людство прямує до дикунства. І це за сценарієм. Чий? Ворога людських душ – сатани. Ви не згодні? Подивіться навколо. Сьогодні, через два століття триумфу теорії еволюції, протягом яких убито людей у тисячі разів більше, ніж за всю історію людства, у нашому суспільстві розучилися говорити без лайки, шанобливості стала старомодною, а пісні про Нюрку і нари виражають смаки більшості, а ще нині не соромно підслуховувати розмови і зраджувати, наркотики гублять усе більше молоді та дітей і країна випереджує світ із захворювання на СНІД, розлучення стало звичайною справою, нагота прикривається все більш недбало, а блуд став молодим ідолом ЗМІ. Постає питання: якщо все це – прогрес, то що ж тоді регрес?

Біблія стверджує, що людство йде до краху. Чому? Тому що віддаляється від свого Творця. На цьому шляху і починається процес деградації та здичавіння людини. Про це говориться у Посланні до римлян: «Бо Його невидиме відтворення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме» (Рим. 1:20). Отже, Бога не знають тільки ті, хто не хоче знати. Тому і сказано далі: «Так що нема їм виправдання». І пояснюється: «А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернення, щоб чинили непристойне» (вірш 28). Зокрема, йдеться про гомосексуалізм та інші гріхи. Як бачимо, Бог не карає людину, а лише відпускає, не утримує, і вона просто лягає в болото гріха, до якого так рвалася.

Бог наполегливо вказує на відповідальність людини перед Ним. Відмовки на вірець: «Яка з мене, колишньої мавпи, відповідальність?» або «Прошу врахувати моє буття, котре визначило мою свідомість!» не виправдовують непослуху Богу.

Біблійний мудрець Соломон сказав: «... Праведною вчинив Бог людину, та вигадок усяких шукають вони!..» (Екл. 7:29). Не створював Бог дикунів. Навпаки, перші люди були високоінтелектуальними. Адам дав назви усім тваринам. Його син Каїн побудував місто. Ніхто на світанку людства не бігав голим (як до того закликає мода нині). Навпаки, нагота ретельно прикривалася, про що свідчить історія, коли Сим та Яфет, сини Ноя, почувши від Хама, що батько уві сні розкрився, пішли і, повернувшись спинами, щоб не побачити сором батька, відкрили його ковром (Бут. 9:21-29). Такими були перші після потопа люди, від котрих почалася друга цивілізація на нашій планеті. Тому дикуни пішли від цивілізованих людей, а не навпаки.

Подивіться на дітей: їхні очі чисті, відкриті, серця довірливі. Лише з часом починає проявлятися викривлена гріхом природа, зникають чарівні дитячі риси, душа із жахом відчуває себе не в тому світі, для якого створена. І починає шукати втрачений рай...

Неможливо заперечувати, що людство – відсічена гілка, яка в'яне і засихає. І тому Христос сказав: «Я виноградина, ви галуззя! Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять» (Ів. 15:5-6).

Єдина рятівна можливість подолати інерцію здичавіння та наступної загибелі – покаятися перед Богом і прийняти Христа. Безумний крок в очах безумного світу. Але його варто зробити, тому що тебе було створено для вічного блаженства, для життя в гармонії та піднесеній красі. Твоя доля – у сяянні слави Самого Бога, твоє покликання – поділяти спілкування із найпрекраснішою Істотою – Христом. Не погоджуйся на менше! Будь гідний покликання!

Ольга ДОРОФЕЄВА.

Найвища справедливість

Словник із суспільних наук визначає справедливість як поняття про належне, що містить у собі вимогу відповідності діянню і споконстання: зокрема, відповідності прав і обов'язків, праці та винагороди, заслуг і їх визнання, злочину і покарання, відповідності ролі різних соціальних верств, груп та індивідів у житті суспільства та їх соціального стану в ньому; в економічній науці – це вимога рівності громадян у розподілі обмеженого ресурсу. Відсутність належної відповідності між цими сутностями оцінюється як несправедливість. За справедливість у стародавньому світі навіть відповідала спеціальна богиня – Феміда. Її зображення оснащено трьома символами: меч, що символізує невідворотність покарання за неправне діяння; терези, що символізують людські вчинки; зав'язані очі, що вказують на неупередженість. Сьогодні це зображення стало відомим логотипом багатьох юридичних установ. Історія людства свідчить, що пошук справедливості і боротьба за неї такі ж вічні, якою невилучимою і недосяжною залишається ця омріяна справедливість.

Де ж її відшукати і як затриматися хоча б на хвилинку в тому блаженному стані, коли з тобою поводитимуться абсолютно справедливо? Звернемося з цим одвічним запитанням до вічної книги – Біблії.

Згідно зі Святим Писанням, найвищим Суддею є Бог. Справедливість притаманна самій природі Бога. Окрім того, Божа справедливість незбагненно вища і досконаліша від найсміливіших людських уявлень про неї. Пророк Ісаї записав такі слова: «Хто Господнього Духа збагнув,

і де та людина, що ради свої подавала Йому? З ким радився Він, і той напоумив Його, та навчав путі права, і пізнання навчив був Його, і Його напоумив дороги розумної?» (Іс. 40:13-14); «Я – Господь – говорю справедливості» (Іс. 45:19). У псалмі 97 говориться: «... справедливість та право – підстава престолу Його».

Оскільки Бог праведний, необхідно, щоб Він поведився з людьми відповідно до їхніх заслуг. Тобто щоб карав гріх, тому що гріх заслуговує на покарання.

Бог неупереджено винагороджує добре й не пропускає нічиїх гріхів. Псаломієць Давид наголошує, що Господне слово праведне, і всі його діла вірні (Пс. 33:4). У книзі псалмів підкреслюється, що Бог відновлює справедливість, помічаючи й оцінюючи праведні вчинки людини, і «випроводить, немов світло, твою справедливість, а правду твою – немов південь» (Пс. 37:6).

Так само за неправедні вчинки на беззаконних очікує Божа кара, «бо любить Господь справедливість, і Він богобійних Своїх не покине, вони будуть навіки бережені, а насіння безбожних загине!» (Пс. 37:28).

На відміну від земних суддів, Бог не підкупний та некорумпований. Суспільне становище чи матеріальні статки позивачів та відповідачів не мають жодного впливу на винесення Богом справедливого рішення. Мойсей записав у книзі Повторення Закону: «Бо Господь Бог ваш, Він Бог богів і Господь панів, Бог великий, сильний і страшний, Який не зглядається на лице, ані не бере дару, Який чинить суд прихильковий і сироті, і вдові і любить прихильковий, щоб дати йому хліб і одіж» (Повт. Зак. 10:17-18). Найменша несправедливість у Бога виключена самою Його справедливою й святою природою. Риторичне, по своїй суті, запитання висловлює Авраам у час, коли він тур-

бується долею жителів міст Содом та Гоморри, які мають бути невдовзі знищені за розпусний і беззаконний спосіб життя їхніх мешканців.

Розмірковуючи про свій багаторічний досвід віри й те, Яким Бог відкрився йому, Авраам вигукнує до Господа: «Не можна Тобі чинити так, щоб убити праведного з нечесливим, бо стане праведний як нечесливий, – цього ж не можна Тобі! Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?» (Бут. 18:25).

Ми розуміємо, що відповідь на крик його душі, звичайно ж, позитивна. Бог не може вчинити несправедливо.

А ось людина цілком здатна порушувати закони моралі й держави. Тому Божа праведність нерідко несе не лише захист від неправди, але й загрозу викриття й покарання нечесної людини. У Другій книзі хронік записано, як пророк попереджає одного з юдейських царів: «А тепер нехай буде Господній страх на вас. Стережіться й робіть, бо нема в Господа, Бога нашого, кривди ані огляду на особу, ані брання дарунка» (2Хр. 19:7).

Бог – найвищий еталон праведності й справедливості, отже, не може існувати жодного іншого мірила поза Ним чи окрім Нього. У якому б із уривків Писання ми не розглядали питання Божої справедливості, відповідь завжди одна: ми, як творіння Божі, не маємо жодного права стверджувати, що Бог неправедний або несправедливий.

Апостол Павло відповідає на доволі складне запитання про Божу праведність наступним чином: «Отже, хто ти, чоловіче, що ти сперечаєшся з Богом. Чи скаже твориво творцеві: пощо ти зробив мене так? Чи гончар не має влади над глиною, щоб із того самого місива зробити одну посудину на честь, а одну на нечесть?» (Рим. 9:20-21).

На запитання страждальця Йова, який

втратив здоров'я, сім'ю і майно, про те, чи був Бог справедливим стосовно нього, Бог відповідає: «Чи буде ставати на прохання Всемогутнім огудник? Хто сперечається з Богом, хай на це відповідь... Чи ти хочеш порушити право Моє, винувати Мене, щоб оправданим бути?» (Йов. 40:2, 8). Бог стверджує Свою велич і владу, проте не збирається звітувати перед Йовом про справедливість Своїх вчинків. «Де ти був, коли землю основував Я? Розповіж, якщо маєш знання» (38:4), «Чи за своїх днів ти наказував ранкові? Чи досвітній зорі показав її місце?» (38:12), «Чи підіймеш свій голос до хмар, – і багато води тебе вкриє? Чи блискавки ти посилаєш, і підуть вони й тобі скажуть: «Ось ми?»» (38:34-35). І відказав Йов Господеві й промовив: «Оце я знікчменів – що ж маю тобі відповісти? Чи кладу руку свою на уста свої...» (Йов. 40:4).

Водночас Бог рідко звершує Свій праведний суд негайно. Коли Він не карає за гріх, складається враження, що Він буває несправедливий. Ось чому апостол Павло говорить, що коли Бог послав Христа як жертву за наш гріх, Він зробив це, «щоб виявити Свою правду через відпущення раніше вчинених гріхів; за довготерпіння Божого, щоб виявити свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним і виправдувати того, хто вірує в Ісуса» (Рим. 3:25-26). Смерть Ісуса Христа за наші гріхи продемонструвала, що Бог істинно праведний, тому що Він покарав гріх і водночас пробачив людям.

Отже, Бог повністю явив Свою справедливість в Ісусі Христі, Який прийняв на Себе гнів Бога за все гріховне людство. Водночас Христос явив всю повноту Божої милості, яка, як написано, «вища за суд» (Як. 2:13), і прийняв основний удар на Себе.

Чому Христове заступництво перед Отцем за грішну людину настільки важливе? Тому що це і є серцевина милості Бога до людини. Адже без заступницької жертви, якою став Син Божий, кожну народжену в цей світ людину спіткала б єдина доля – вічне покарання у пеклі,

де Сам Бог – «палючий вогонь» (Евр. 12:29) [3]. Після порушення першою людиною закону Творця Він мав повне право привести в дію покарання, яке передбачалося Його заповіддю за бунт і непослух – «ти напевно помреш» (Бут. 2:17). Адам, як свідчить Писання, був достатньо розвинений інтелектуально, щоб зрозуміти й дати адекватну оцінку Божому повелінню. Відтак, вибір людини на користь власної гордині й цікавості до забороненого плоду був доволі зваженим та усвідомленим. А тому навіть якщо після гріхопадіння Адама та Єви в Едемському саду Бог відразу скарав їх на смерть без шансів до покарання, Він учинив би справедливо.

Проте Богові, Який милостивий за Своєю природою, було до вподоби вилити Свій справедливий гнів на Сина, аби врятувати обраних Ним людей. Не менш милостиве і виважене – рішення Бога зберігати на день суду грішників, які за жодних обставин не погодяться підкоритися Творцю (2 Петр. 3:7). Незважаючи на різне майбутнє для людей, Бог дотримується обітниць людству про те, що сонце й дощ будуть послані злим і добрим, що сіяння й жнива не припиняться, тобто Він забезпечує кожну людину всім необхідним для існування на планеті.

Отже, єдине місце, де все відбувається справедливо, згідно з Писанням, – це пекло, місце, де грішники відбувають чесно заслужене покарання. Усі інші місяці перебування грішників просто переповнені Божою милістю. Те, що хтось із нас не буде вкинений до вогняного озера, – це не результат Божої справедливості, а дія Його милосердя й довготерпіння.

Щоразу, коли нам захочеться негайно звести з неба Божу справедливість на свого кривдника, пам'ятаймо, що праведний гнів у такому разі мусив би власти і на наші гріхи. Розуміючи це, нам варто, подібно до псаломів Давида, смиренно благати Вседержителя: «Господи, не карай мене в гніві Своєму, і не завдавай мені кари в Своєму пересерді...» (Пс. 38:2).

Тетяна АРТЕРЧУК.

Благочестя із задоволенням

Один чоловік, мати якого вірно служила Господу 40 років, а тепер умирала від раку, сказав: «От як Бог їй віддячує! І це після всього, що вона для Нього зробила!». Звучить не вельми шанобливо, однак цей чоловік і не думав нарікати. Він просто вважав, що Бог зобов'язаний дати йому матері краще життя, і висловив те, про що багато хто думає потай.

Є одна біблійна притча, яка сьогодні багатьом здається несправедливою. «Бо Царство Небесне подібно одному господареві, що вдосвіта виїшов згодити робітників у свій виноградник. Згодившись ж, він із робітниками по динарію за день, послав їх до свого виноградника. А виїшовши коло години десь третьої, побачив він інших, що стояли без праці на ринку, та й каже до них: «Ідьте і ви до мого виноградника, і що буде належати, дам вам». Вони ж відійшли. І виїшов він знов о годині десь шостій й дев'ятій, і те саме зробив. А виїшовши коло години одинадцятої, знайшов інших, що стояли без праці, та й каже до них: «Чого тут стоїте цілий день безробітні?» Вони кажуть до нього: «Бо ніхто не найняв нас». Відказує їм: «Ідьте і ви в виноградник». Коли ж вечір настав, то говорить тоді до свого управителя пан виноградника: «Поклич робітників, і дай їм заплату, почавши з останніх до перших». І прийшли ті, що з години одинадцятої, і взяли по динарію. Коли ж прийшли перші, то думали, що вони візьмуть більше. Та й вони по динарію взяли. А взявши, вони почали нарікати на господаря, кажучи: «Ці останні годину одну працювали, а ти прирівняв їх до нас, що витерпіли тягар дня та спеку». А він відповів і сказав до одного із них: «Не кривджу я, друже, тебе, – хіба не за динарій згодився зо мною? Візьми ти своє та й іди. Але я хочу дати й цьому ось останньому, як і тобі. Чи ж не вільно мені зі своїм, що я хочу, зробити? Хіба око твоє заздрє від того, що я добрий?» (Мт. 20:1-15).

Хазяїн із притчі Ісуса (який, мабуть, є уособленням Бога) – людина дуже щедра й милостива. Із самого початку він піклувався про добробут своїх працівників, так само як і про благо виноградника. Він очолював погодився виплатити першим працівникам цілком достатню суму. Гроші потрібні були

їм, щоб купити їжу для сім'ї: тоді жили одним днем, і роботодавець зобов'язаний був платити найманим робітникам у той же день. «Того ж дня даси йому заплату, і не зайде над нею не заплаченою сонце, бо вбогий він, і до неї лине душа його» (Повт. Зак. 24:15). Хазяїн не лише вчинив за законом, але до кожної групи проявляв усе більшу й більшу щедрість: скільки б працівник не пропрацював, він одержав денну платню. Оплату не можна назвати погодинною: кожний одержав стільки, скільки потрібно, щоб нагодувати сім'ю. Хазяїн міг би заплатити кожному згідно з виконаною роботою, але він вирішив заплатити «згідно з потребами». Він заплатив по благодаті, а не з обов'язку.

Найбільше сказано в притчі про тих працівників, яких хазяїн найняв об одинадцятій годині. Це група людей, які одержали набагато більше, ніж заслуговували: отримали незаслужену нагороду нарівні з тими, хто заробив її своєю працею. Цілий день вони стояли й чекали, щоб хтось дав їм роботу – адже потрібно годувати сім'ю! І до них хазяїн був найбільш щедрим: їхня зарплата виявилася у 12 разів більшою від того, що вони заробили.

Чи вважаєте ви, що хазяїн учинив несправедливо? Чи співчуваєте ви працівникам, які цілий день – усі 12 годин – працювали під палючим сонцем? Чи вважаєте й ви, що вони повинні були одержати більше, ніж ті, хто працював лише годину? Якщо брати за основу закон справедливої оплати праці, то ви маєте слухність. Кожний повинен одержувати відповідно до своєї праці.

Але були люди, які не подумали про те, що хазяїн учинив несправедливо, – ті, які проробили всього лише годину. Ісус не розповідає нам про їхню реакцію, але й так зрозуміло: вони були вдячні й задоволені. День минав – а вони все ще стояли на ринку. Надії знайти роботу, а отже, й забезпечити сім'ю, майже не залишилося. О п'ятій годині вечора вони вже були твердо впевнені, що залишать домишніх без вечері. І раптом випадає нагода заробити

хоч трохи (за їхніми розрахунками – 1/12 частину денної плати). Уявіть собі їхню радість, коли вони одержали зарплату за цілий день, – цього вистачить, щоб нагодувати сім'ю! Вони й не думали про несправедливість! Вони були вдячні хазяїнові за щедрість.

Хазяїн – образ Бога, Який у Своїй доброті й милості завжди бачить наші потреби й задоволяє їх. У Його Небесному Царстві діє принцип благодаті, а не особистих заслуг. Благодать же дає завжди набагато більше, ніж ми «заробили». Не-відповідність наших заслуг Божій нагороді показує, яка велика Його благодать!

Іноді ми нагадуємо Богові, які жертви принесли, служачи Йому. «Господи, я зробив для Тебе те і те, і тепер мені дуже потрібна відповідь на молитву». Говорачи так, ми стверджуємо, що проробили 12 годин і своєю працею заслужили відповідь на молитву. Якщо так, то наша доля – вічно скаргитися, що нам «недодали благословень», ніколи не насолоджуючись уже отриманими.

Дуже часто ми бачимо поруч із собою людей, яких Бог благословляє більше, ніж нас. Одним даровані особливі здібності, інші завжди досягають мети, докладаючи при цьому мінімум зусиль, у когось рідше, ніж у нас, виникають труднощі й проблеми тощо. Ніхто не застрахований від спокуси позаздрити чужому благословенню, по-скаргитися на Бога або обуритися тим, що іншому Він дав більше, ніж вам.

Проте добрий Бог має право благословляти кожного з нас за Своїм бажанням. Бог розпоряджається Своїми благословеннями так, як Він побажає. Ісус дуже зрозуміло показує нам це право Бога: «Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хочу, зробити?» (Мт. 20:15). Бог-Творець має

право кожному з нас дати при народженні різні фізичні якості, різний характер, різні здібності, різні духовні дари. Він має повну владу над кожною сферою нашого життя. І Він не тільки має таке право, але завжди застосовує його. Ми не створені рівними, і нам не дають рівних можливостей. У житті кожного виникає свій особливий набір обставин. У когось усе складається набагато благополучніше, ніж у іншого (Екл. 9:11). Бог нам нічим не зобов'язаний і за Своїм бажанням може одних благословляти більше, ніж інших. Свої благословення Він розподіляє, як хоче. Він – Бог!

І ми радіємо щедрості Божої благодаті, якщо вона проявлена до нас, наших близьких або друзів. А що ми відчуваємо, якщо Бог благословляє недостойних? («...добрий-бо Він до невіддячних і злих», Лк. 6:35). Заздримо їхнім благословенням? Відчуваємо те саме, що й робітники, які відпрацювали цілий день, коли побачили, як інші одержують більше благословення?

Пам'ятаймо, що Бог уже виявив Себе нам винятково милосердним і щедрим хазяїном, «... бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії 17:25). «Що ти маєш, чого б ти не взяв?» – вигукне апостол Павло (1 Кор. 4:7). Усім нам потрібна Його благодать, але насолодитися нею ми зможемо, лише пере-

ставши порівнювати свою долю з чужою.

Задоволення тим, що маємо, – речами, становищем, розумовими й фізичними здібностями, – набагато важливіше від того, чого в нас немає. Апостол Павло писав: «Великий же зиск – це благочестя із задоволенням» (1Тим. 6:6). Це не значить, що більше не потрібно просити нічого. Милосердний Бог готовий дати нам усяку благу річ (Мт. 7:11; Рим. 8:32). Але в житті кожного є щось, що ніколи не зміниться. Отож потрібно навчитися бути задоволеним тим, що є, пам'ятаючи, що Бог не зобов'язаний щось змінювати.

Якщо ми хочемо жити благодаттю, потрібно примиритися з тим фактом, що Бог роздає милості за Своїм бажанням. Він не зобов'язаний пояснювати нам, чому іноді Його вчинки не збігаються з нашим уявленням про заслуги й нагороди. Істинно сказав Павло: «Які невідомі присуди Його і не досліджені дороги Його! Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому?» (Рим. 11:33-34). «Що ж скажемо? Може, в Бога неправда? Зовсім ні!» (Рим. 9:14). Якщо це робить Бог, то це вже справедливо!

У нас немає причин ремствувати на Бога за те, що Він не поводиться з нами так, як нам хочеться. Бог нам нічим не зобов'язаний, а тому завжди може сказати: «Не кривджу я, друже, тебе...» (Мт. 20:13). І водночас Бог залишає за Собою право роздавати благословення на Свій розсуд. Він говорить нам: «Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хочу, зробити? Хіба око твоє заздрє від того, що я добрий?» (Мт. 20:15).

Нехай молитвою кожного з нас буде: «Добрий Боже! Дякую Тобі за життя, дихання й все, що Ти дав і даєш мені. У мене немає нічого, що б я не одержав від Тебе. Особливо дякую Тобі за Сина Твого, Ісуса Христа, Якого Ти послав взяти на Себе гріх світу і мій гріх, щоб я через віру в Нього мав життя вічне й не загинув. Щедрість Твоя незбагненна, вона перевищує моє розуміння. Ти – Бог! Допоможи мені бути благочестивим і задоволеним. Допоможи перестати порівнювати свою долю з чужою. Прости, що часто недооцінював Твою щедрість і вважав, що Ти недодав мені благословення. Довіряю себе Твоїй щедрості й справедливості. Визнаю вірою, що Ти владний робити те, що хочеш! У Ім'я Господа Ісуса Христа. Амінь».

Для того щоб досягнути мету свого існування на землі, людина повинна, по-перше, упокоритися перед Богом і бути готовою вислухати й прийняти Божу відповідь. По-друге, це питання потрібно розглядати в контексті розуміння смислу всього існуючого. Бог звершує на землі Свій задум. І людина – частина цього процесу, дуже важлива, цінна для Бога частина. Вона не є другорядним елементом чи неважливою деталлю, тому що Господь особисто брав участь у її творінні: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею» (Бут. 2:7). На спеціальній нараді Трійці було прийняте рішення: «Створимо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...» (Бут. 1:26).

У Діях святих апостолів ми читаємо відому проповідь апостола Павла в Афінах. Цю промову Павло говорив, звертаючись до грецьких філософів, чия філософська позиція досить близька до позиції сучасних людей. Хоча вони жили багато років тому, західний світ нині є носієм філософії, яку заклали греки і розвинули римляни і яка знайшла свій розквіт в Європі в епоху Ренесансу. Ось чому слова апостола Павла, сказані в ті далекі часи, абсолютно точні і, подібно до скальпеля, прорізають свідомість сучасної людини.

«І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони...» (Дії 17:26-27).

Бог створив кожного з нас, щоб поставити певного часу на певному місці. Бог знає, хто ми, Він нас створив, Він дав нам певні якості: характер, фізичні дані, створив різні обставини навколо нас, і все це – задля однієї простої мети: для того, щоб ви і я Його шукали. Зрозуміло написано, що Він – наш Господар, Він – Автор, Творець, Він усе зробив. Тому коли Він створив нас, коли конструював наш світ – Він мав ціль.

Саме цей момент багато людей не зауважують. Люди думають, що вони самі собою і самі для себе, самі визначають мету свого життя, але це не так. Жоден із нас не народився у світ за власним бажанням. Бог визначив цей процес. І в цьому процесі в Бога, якщо можна так сказати, усе прораховано до дрібних деталей. У Нього є точний порядок, точні умови для кожного з нас, щоб у цих умовах ми шукали Бога.

Для чого шукати Бога?

Мета людини – шукати Бога. Але навіщо Його шукати? По-перше, тому що світ богоцентричний, і Бог є Господарем цього світу. Це вагома причина.

Крім того, таке Боже повеління. Це ще один фактор, який повинен переконати нас у необхідності пошуків Бога.

Ми повністю залежні від Бога – наступний чинник. Без Нього ми не можемо навіть міти проіснувати.

Але є ще одна причина – значно важливіша, значно яскравіша, домінуюча. Ця причина полягає в дивовижній властивості Бога. На сторінках Святого Письма ця властивість названа Божою славою.

Якщо всі існуючі тексти Писання щодо цього питання об'єднати в одне, то отримаємо таку фразу: «Бог каже, щоб ми Його шукали, тому що лише Він прославлений».

Що таке Божа слава?

З плином часу слова дещо змінюються, набувають додаткових відтінків залежно від того, за яких обставин люди їх уживають. Щось подібне відбулося зі словом «слава». Нині це слово пов'язується з поняттям популярності: славою користуються актори, видатні люди, знаменитості.

Але в біблійному значенні це слово відображає в собі Божу досконалість: досконалу мудрість, красу, щедрість, багатство, досконалу благодать.

Бог, як Особистість, – незбагненно прекрасний, безмірно великий, Він володіє дивовижною силою, Він домінує над усім.

У Біблії використано два слова для

позначення поняття «слава»: єврейське «кавод» – означає «повнота, вага, впливовість». Це слово вжите там, де хотіли висловити, що Він наповнює Собою все, Він впливовий, Його не можна ігнорувати, це Той, Хто все в усьому; грецьке слово «докса» передає дещо інший аспект – «світіння, яскравість, сила, честь, зразкова репутація». Отож Божа слава – це сукупність і вираз Його абсолютної досконалості.

Божа слава задовольняє людські потреби

Бог створив нас, поставив кожного на певне місце і дав кожному індивідуальні риси характеру, особливі фізичні можливості, розумові здібності, щоб ми, використовуючи надані ресурси, спрямували своє життя на те, щоб досягнути Божу славу, щоб доторкнутися

ляся Ним. Тільки це робить людину щасливою.

Увесь всесвіт прославляє Бога, але це інший вид прославлення. «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід» (Пс. 18:2). Будь-яке твориво прославляє свого Творця, показує Його величчя і значимість. Але твориво не здатне усвідомлювати цього. Людина ж створена як свідомий одержувач і користувач, якщо можна так висловитися, Божої слави.

В останній Книзі Біблії – Книзі Об'явлення, де Божий план викуплення завершується, усе зливається в один акорд, буквально залитий світлом слави Бога. «І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав, – святий Єрусалим, що сходить із неба від Бога. Славу Божу він має. А світлість його подібна до каменя дорогоцінного...» (Об. 21:10-11).

стоїть перед досконалим прекрасним Богом. Його щастя в тому, що він бачить Бога.

Проте кожного разу, споглядаючи Бога, християнин бачить свою недосконалість, тому звертається до Божого Слова, просить Бога, щоб Він його очисти.

Покази людині славу Божу – і вона не зможе спокійно жити з гріхом. Людина не може споглядати славу Божу й залишатися в гріхах. І навпаки, єдиний спосіб звільнення від гріхів – споглядання Божої слави.

У Книзі Вихід написано, що коли Господь укладав завіт з ізраїльським народом, Божу славу опустили на гору Сінай. І подивіться на реакцію народу: «І затремтів увесь народ, що був у таборі...» (Вих. 19:16). Або тремти, або припади до Божих ніг і проси очистити тебе.

Навіщо я живу?

Людина цікавиться не лише питанням: «Хто я?», але й обов'язково повинна знайти відповідь на питання: «Навіщо я живу?». Тому що розуміння сенсу й мети життя означає те, як ми живемо, що робимо, як використовуємо ті ресурси, які Бог нам дає. Знати мету свого життя надзвичайно важливо, і в Божому Слові чітко й зрозуміло висвітлено це питання.

до неї, щоб захоплюватися нею, напоювати нею своє життя. Ми для цього створені.

Джон Пайпер у своїй книзі «Спрагнені Бога» сказав про Божу славу наступне: «Божу славу – це краса Його нескінченних досконалостей. Вона може виявлятися в яскравому сяєві у видимій формі або ж може стосуватися нескінченно досконалих моральних властивостей Його Особистості. У будь-якому разі, вона вказує на реальність безмежної величчя, гідності та честі».

Цар і псаломспівець Давид шукав споглядання Божої слави. «Боже – Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води. Я так приглядався до Тебе в святині, щоб бачити силу твою й Твою славу, – ліпша бо милість Твоя над життя, й мої уста тебе прославляють!» (Пс. 62:2-4).

Давид поєднує свій досвід, коли він перебував у храмі, з тим, що відбувалося в його реальному житті, коли він блукав у пустелі. Ці слова написані під час реально складного життя. І ось він згадує, як переживав цей момент у святині, коли раптом усвідомив Божу славу, коли вона торкнулася його, коли стала для нього реальною. І каже: «Ось цього я прагну». У псалмах ми можемо зустріти чимало схожих ситуацій, подібних слів, коли люди жадають того, щоб пережити Божу славу.

До речі, це один з аспектів, навіщо нам потрібні емоції. Коли ми говоримо про Божу славу, ми не лише розуміємо, що немає нікого вищого за Бога, ми захоплюємося Його красою, ми дивуємося Його точності, ми вражені Його пишнотою. І це найпрекрасніші почуття.

Отож Бог створив людину, щоб Його слава стала для неї джерелом насолоди. Як досконала Особистість, Бог не мав потреби в комусь, Його триєдина сутність забезпечувала оцінку слави й захоплення нею, вираз і прийняття любові. Але оскільки за Своєю природою Бог добрий і милосердний, то Він захотів, щоб Його славою насолоджувався ще хтось. Це було причиною створення людини. Бог хотів, щоб Його красою та величчю, Його абсолютною досконалістю ще хтось свідомо міг захоплюватися, наповнюватися і радіти.

Головна причина того, чому Бог створив людину, полягала в одній істині: Бог хоче, щоб людина насолоджувалася

Божа слава і грішна людина

Ми живемо у світі, який несе на собі тяжкі наслідки гріхопадіння, тому нам дуже важко зрозуміти Божу славу. Коли грішна людина наближається до прославленого Бога, їй завжди стає незатишно, некомфортно. Є лише два варіанти поведінки такої людини: або вона втікає від Бога, або їй потрібно очиститися від гріха. Наповнення й насолода славою Божою для грішної людини неможливі.

Тут доречно буде згадати про такий важливий елемент християнського життя, як освячення – звільнення від гріхів. Людина отримує оправдання в момент покаяння, а далі її життя має характеризуватися цією важливою якістю – освяченням, звільненням від гріха. Вона повинна прагнути бути чистішою, святішою.

Церкви ламають голови над тим, як примусити людей освячуватися. Хтось намагається лякати пеклом, хтось установляє суворі правила, а інші, навпаки, вирішують частину правил відмінити, бо все одно ніхто їх не виконує. І разом з тим усі розуміють, що примусити людей жити свято дуже важко. Але коли ми розуміємо сутність слави Божої, тоді кожному з нас стає зрозуміло, що існує один найпростіший і найсильніший засіб мотивації.

Грішна людина ніколи не встоїть перед потужним проявом Божої слави. У результаті для неї залишаються лише дві дороги: або людина приймає Євангеліє Ісуса Христа і переходить під Його захист і опіку, отримує звільнення від гріха («Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої», 1 Ів. 1:9), або ж вона намагається втекти від Бога. Вона може залишатися релігійною, однак ніколи не відчує справжнього щастя. Людина спробує створити це щастя власними зусиллями, активною діяльністю. Але така церковна діяльність нічим не відрізняється від діяльності учасника художньої самодіяльності в клубі. Буде задоволення від власної активності, від того, що все вийшло так, як задумали, але не більше.

Щастя християнина зовсім інше. Він теж прагне все зробити найкращим чином, але чому? Тому що

Доступ до слави Божої відкритий

Під час існування скинії, а потім храму в народі ізраїльського було спеціальне місце – святеє святих. Написано, що в цьому місці перебувала слава Божа. У момент смерті Ісуса Христа на Голгофському хресті завіса в храмі, яка відділяла святеє святих від усього іншого світу, розірвалася навпіл. Це був Божий знак, що через жертву Ісуса Христа доступ до слави Господньої тепер відкритий для всіх людей. Кожна людина, яка відчула на собі рятівну силу Божої благодаті, благодаті Голгофського хреста, має можливість насолоджуватися найдосконалішим щастям, яке тільки існує, – спілкуванням із славою Божою.

Отже, Бог створив людину, щоб ми споглядали, наповнювалися й насолоджувалися Його славою. До речі, лише так нас буде задовольняти і все інше, що Бог нам дає.

Покликання людини – відображати Божу славу

Бог не робить людину стороннім спостерігачем, а, наближаючи до Себе, дає здатність не просто отримувати Божу славу, але й відображати її. Про це неодноразово згадується у Святому Письмі. Це потужний засіб, за допомогою якого Бог поширює Свій вплив на землі.

Статистика свідчить, що люди наворачтаються в християнство під впливом двох факторів: проявів Бога в житті людей («По тому знають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою», Ів. 13:35) і Євангелія («... бо ж воно – сила Бога на спасіння кожному, хто вірує...» (Рим. 1:10)).

Чи відображаємо ми Божу славу, чи досягаємо поставленої перед нами мети? І це зовсім не важкий тягар, який ми змушені нести, це найдивовижніша, найприємніша справа, яка тільки може бути! Тобто коли людина сама зустрічається з Христом, коли ця зустріч змінює її життя, то зміни неможливо приховати, вони помітні.

З другого боку, у тому ж таки Посланні апостола Павла до римлян читаємо: «... пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога, і не дякували, але зніщували своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце...

і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини...» (Рим. 1:21, 23).

Божу славу може стати вершиною людського щастя або ключовою точкою людського повстання проти Бога.

Людська слава – конкурент Божої слави

Грішна людина висуває конкурента Божій славі – свою власну славу. Для багатьох людей сенс життя полягає саме в фокусуванні на самому собі, на своїй власній мудрості, величчю, красі. Людина не хоче погодитися, що в неї немає своєї слави. У певних ситуаціях Бог може дати нам можливість мати славу, але ця слава завжди буде похідною від слави Божої. Ми ніколи не можемо бути першоджерелом слави. Лише тоді, коли ми відображатимемо Божу славу, в якомусь розумінні ми самі будемо «світлитися». Ми будемо провідниками Божої слави. Ми самі освячуватимемося й будемо людьми, з якими приємно спілкуватися. Ми – грішники, але якщо дозволимо Божій славі освітити нас, люди будуть вдячні, що ми щось добре сказали, що ми були з ними. Однак ми розумітимемо, що все це чинить Бог.

Отже, ми спроможні не лише насолоджуватися Божою славою, але й передавати її. Восходи: у сім'ї, на роботі, у школі, доглядаючи хвору людину, спілкуючись з друзями – у нас є унікальна можливість відобразити Божу славу, її сутність. І ми будемо щасливі, і люди навколо нас будуть щасливі, ми будемо благословенні, будемо інструментом благословення. І зауважмо: коли ми так живемо, наше життя не залежатиме від обставин, тоді обставини мають другорядне значення. Нам часто здається, що якби не ця людина поряд, або якби не хвора нога, або якби не економічна криза, я був би щасливий. У нас завжди є речі, якими ми пояснюємо, чому ми нещасливі. Але насправді в будь-якій ситуації, в яку нас помістив Бог, ми можемо і повинні бути щасливими.

Ісус Христос – слайво Божої слави

Ісус Христос, перебуваючи на землі, постійно відображав Божу славу: «Він був сявом слави та образом істоти Його...» (Євр. 1:3). І тому Його життя було цілеспрямованим, ефективним і діяльним.

Бог ставить перед Своїми дітьми конкретне завдання: «Але ви – вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого...» (1Петр. 2:9).

Чи так це в нашому житті? Чи є це нашою особистою метою? Чи ставили ми перед собою завдання навчитися відображати Божу славу? На жаль, ми навчаємося різних речей, а те, заради чого ми створені, мало кого цікавить.

Не розуміючи цього головного завдання, ми ніколи не зможемо вирішити проблему своїх негараздів, не розуміємо причини наших невдач, адже перспектива нашого життя буде неправильна. Ми ніколи не зможемо накреслити чіткий курс нашого власного життя. Наше життя буде невпевним. Зустрічаючись зі складними ситуаціями, ми не знатимемо, як приймати рішення. Чому? Тому що головна мета неправильною визначена в житті багатьох із нас.

Стан слави, якого ми можемо досягнути лише у вічності, розпочинається вже тут, у нашому сьогоденні. Усвідомлення багатства Божої присутності – це те, що повинне стати безпосередньою частиною життя кожного з нас. Це те, заради чого створив нас Бог.

Наскільки ви щасливі? Наскільки вам вдалося зорієнтувати своє життя в напрямку насичення Божою славою? Схиліться перед Богом, відкрийте Йому своє серце, погляньте на Його славу та величчя і попросіть Його навчити вас жити заради тієї мети, яку Він для вас призначив.

О. К.

Усім нам відомі вислови «Вавилонська вежа», «вавилонське стовпотворіння». Один вислів характеризує якусь високу, грандіозну споруду, а інший – велике безладдя, від якого потерпають люди. Навіть фільми, у назвах яких зустрічається слово «Вавилон», розказують про безлад у житті людей

Більшість із нас знає, звідки з'явилися ці вислови, проте мало хто розважає, що в реальному духовному житті означають ці слова. Адже в Біблії неодноразово зустрічаємо назву «Вавилон» як символ того, що свідомо протистойть Богові. Словосполучення «Вавилонська вежа» має набагато глибший зміст, ніж у ньогокладають люди.

Цю історію ми читаємо на сторінках першої книги Біблії – книги Буття. В 11-му розділі вона оповідає про те, що люди захотіли прославити своє ім'я на землі й вирішили побудувати вежу – символ своєї сили і могутності. Проте Бог не допустив цього і змішав мови, і люди перестали розуміти один одного. Так виникло безліч мов, діалектів, говірок по всій землі. «І тому-то названо ймення йому: Вавилон»,

ВАВИЛОН

бо там помішав Господь мову всієї землі. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі» (Бут. 11:9).

Багато хто не вірить цій історії і вважає її вигадкою. Проте відносно недавні археологічні знахідки в долині річок Євфрату і Тигру підтвердили історичність слів Біблії. Зикурат Етеменанкі вважають тією вежею, яка описана в Біблії. Ну, звісно, не тією самою, бо вона перебудовувалась багато разів, проте на основі раніше тут побудованої грандіозної будівлі. Археологи довели, що основа велетенського зикурата (квадрат зі стороною 90 метрів) була побудована ще у II тис. до Р. Х., тобто це і є та Вавилонська вежа.

На сторінках Буття описано також, як будували цю споруду з обпаленої цегли та бітуму (земляної смоли). Усе це відповідає знахідкам археологів. Адже в Месопотамії неможливо знайти великого будівельного каміння, та ж проблема і з будівельним деревом. Тому зикурат був побудований із цегли, що з'єднувалась бітумом.

Окрім того, згадки й зображення цієї будівлі зустрічаються на одній зі стел Новоавілонського царства, що вже давно зберігається в приватній колекції. Там описано діяння Навуходоносора II, який відбудував колишній зикурат, розширив його, «підняв угору, в небо». І саме там згадано, що ця вежа – колишня вежа, яку люди хотіли побудувати до небес.

Наслідки цього змишання ми маємо сьогодні – безліч мов, якими розмовляють народи землі. І проблема не лише в самих мовах (хоча потрібно вивчати інші мови, шукати перекладачів), а в тому, що часто, розмовляючи однією мовою, ми не можемо порозумітися. Бо насправді Бог змішав не просто вимову, а поняття. Коли один говорить про якусь певну річ,

то часто інший має на увазі зовсім інше. Скільки непорозуміння, конфліктів і навіть війн виникло на цьому ґрунті!.. Це непорозуміння розділяє людей, сім'ї, народи, держави. Воно свідчить про той невігійний індивідуалізм, егоїзм, себелюбство, що панує в наших серцях.

Але Бог робить чудо й використовує наші гріхи й помилки для того, щоби прославилося Його Ім'я. У день П'ятидесятниці, коли апостоли сміливо звіщали Добру Новину людям, представники більш ніж 15 народів почули Євангеліє своєю мовою. Це викликало зачудування народу й переконало всіх у божественній дії (Дії 2:1-11). Того дня зародилася Церква – зібрання людей з усіх кінців землі, що хотіли поклонятися Богові й славити Його за великі діла Божі.

Це могло статися тільки тому, що Сам Господь відкрив істинне розуміння поклоніння Богу, указав на справжні цінності й поняття, важливі у стосунках із Ним. І не важливо якою мовою вони проголошені, адже їх сила походить не з правильних слів, а з правильного слідування за Богом і довіри Його мудрості. Слова набирають сили від життя, яке присвячене Богу і сконцентроване на Ньому.

І від того Його слава збільшується. Бо Він не забрав усі мови, знову давши одну, а дав нове серце усім, хто будь-де живе для Нього. Відтепер кожною мовою люди можуть славити Бога за те, що Він зійшов у світ, щоби спасти грішників.

Тому день П'ятидесятниці іноді називають «антивавилоном», тобто місцем, де Бог через Духа Святого знову поєднав людей у єдине ціле, давши можливість стати одним народом Божим.

А що це дає нам, українцям? Ця історія нагадує про те, що порозуміння ми віднайдемо, лише довірившись Богові. Лише після того, як Він змінить наше життя, ми зможемо знаходити спільність із людьми, зможемо поклонятися Богові незалежно від того, де живемо, і лише в Ньому зможемо побороти історичні й культурні протиріччя і бар'єри, які нас так часто розділяють.

І якщо про це вчити з дитинства, люди виростуть із чітким розумінням, де шукати точки єднання і порозуміння, розумітимуть, у чому єдність народу і держави, і зрозуміють, що духовна складова – найголовніша в житті. І тоді збудуться слова: «В єдності – сила народу, Боже, нам єдність подай!».

О. Б.

Гріхи проти себе

Найбільше нашкодити нам можемо ми самі.

Коли, будучи новонаверненим християнином, я вперше зіткнувся з поняттям «гріх проти себе», воно здалося мені дуже дивним. Адже гріховні, аморальні вчинки ми завжди чинимо проти інших людей. Кого-кого, а себе ми не образимо в будь-якому разі.

Але потім я зрозумів, що це не так. Часто найгірші вороги і лиходії, з якими нам доводиться мати діло, — це ми самі. Так, люди грішать один проти одного, ми погано обходимося з нашими близькими, близькі — з нами, але найгірше ми обходимося самі з собою.

Іноді це кидається в очі. Коли, наприклад, людина вливає в себе етиловий спирт, та ще й в кількостях, близьких до смертельних. Коли людина тримається звичок і способу життя, про крайню шкоду яких їй добре відомо. Спробував би хтось так поводитися з життям і здоров'ям інших людей — і він буде злочинцем, що заслуговує тюрми. Але люди вважають цілком нормальним так поводитися з собою.

Якось я дивився документальний фільм про здоров'я, де лікар говорить пацієнту, що курить і п'є: «Ви і з собакою не стали би так поводитися». Це правда, люди часто бувають «самолюбні» в тому значенні, що хворобливо горді і зарозумілі, але рідко люблять себе в тому значенні, що турбуються про своє благо.

Але це благо є не лише фізичним — ми, люди, створені для того, щоб любити і бути любимими, і глибоко бажаємо цього, але водночас постійно вибираємо егоїзм, пиху й самоутвердження. Ми робимо цим нещасливими один одного, але передусім — самих себе.

Важко сперечатися з тим, що: «Ліпша пожива яринна, і при тому любов, аніж тучний віл, та ненависть при тому» (Пр. 15:17). Людина чесна і мирна, живучи скромно, спокійніша і щасливіша за того, хто збагатився лукавими шляхами і живе в страху перед викриттям. На жаль, люди воліють промінати спокій і чисту совість на гроші, які все одно протечуть у них крізь пальці.

Неправдиві цілі і неправдиві цінності змушують людину сіяти нещастя навколо себе — але, перш за все, вони роблять нещасною її саму. Це і є гріх — дивовижна, незбагненна дурість, за якою людина, створена Богом для щастя, вибирає нещастя. Нещастя цілком очевидне, видиме вже по цей бік смерті, і вічне, тому, що гріх веде до загибелі.

Ми створені для вічної радості, але через впертість і небажання каятися в гріхах прирікаємо себе на вічне горе. Христос постійно закликає нас до покаяння, до виправлення нашого життя — тому що Він (на відміну від нас самих) завжди бажає нам справжнього, глибокого, неперушеного щастя. Ми покликані перестати руйнувати себе — фізично, емоційно і духовно — і покоритися любові Божій.

Сергій ХУДІЄВ.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:

Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viryuu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.; пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.); НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 6 (173)
червень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.